

Proleter DEVRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ekim 2019 Sayı: 81

Fiyatı: 3 TL

Hazine ve Maliye Bakanı damat Albayrak, yeni bir “Yeni Ekonomi Program” daha açıkladı. Öncekinin üzerinden daha bir yıl geçmeden açıklanan bu “yeni” program, esasında bir IMF programıdır.

Zaten iki yıldır İMF ile gizli görüşmeler yapıyorlardı. Ama kitlelerin IMF’ye karşı olduğu bilindiğinden, ayrıca “milli ve yerli” demagojilerine helal getirmemek için, adını geçirmeden IMF programını uygulamaya başladılar.

İMF, ülke ekonomisinin düzeliş düzelmediğiyle ilgilenmez. Onun görevi, kriz nedeniyle ödenmeyen dış ve iç borçlarının ödenmesini garanti altına almaktır. Bu nedenle onun programı, halkın cebinden son kuruşunun da alınarak, patronların borçlarının ödenmesidir. Programın esasını, işçi-memur ücretlerinin düşürülmesi, daha uzun süre çalıştırılması, vergilerin artırılması, özelleştirmelerin hızlandırılması oluşturur. Yani halkın daha fazla yoksullaşması üzerinden, patronlara daha fazla sömürü olanağı yaratılır. Bugün karşımıza çıkarılan İMF programının hedefi de budur.

***

Nitekim “Yeni Ekonomi Programı”nın açıklanmasının hemen ardından elektriğe yüzde 15 daha zam yapıldı. Böylece son bir yılda elektrik zam oranı yüzde 60’a ulaştı. Aynı şekilde hemen her ay “güncellenen” benzine de zam geldi.

Elektrik ve benzin zammı, taban zamdır. Bu zamlar, iğneden ipliğe her şeye yansır. Zaten son bir yıldır neredeyse her gün temel ihtiyaç maddeleri zamlanıyor. Paketlerin gramajları düşürülerek perdelenmeye çalışılsa da, halk bu durumu sofrasında görüyor.

Sayfa 2’de sürüyor

Zamlara, işsizliğe, yoksulluğa karşı

BİRLİK DİRENİŞ ZAFER!

Zamlara, işsizliğe, yoksulluğa karşı BİRLİK, DİRENİŞ, ZAFER!..

Buna rağmen hükümet, yıllık enflasyonu tek haneli rakamlara (yüzde 9.99) indirmekle övünüyor! TÜİK üzerinden rakamlarla oynayarak sözde ekonomiyi düzeltmiş görünüyorlar. Ama gerçekler, rakamlara takla attırmakla değişmiyor.

Değişmiyor da, bunu boş yere yapmıyorlar. İşçi ve memura düşük zam vermenin yolunu bu şekilde düzlüyorlar. Bu da yetmiyor; "Yeni Ekonomi Program"da işçi-memur maaşlarının resmi enflasyon rakamı ile değil, tahmin edilen enflasyon rakamı ile olacağı bildiriliyor! Üzerinde oynadıkları resmi rakamlar bile artık onları kesmiyor. Hiçbir zaman tutmayan "tahmini rakamlar"la, yani yüzde 3-4'lerle sınırlamak istiyorlar.

***

İşçi ve emekçiler IMF patentli bu "Yeni Ekonomi Programı"na karşı mücadeleyi yükseltmedikleri durumda, gittikçe büyüyen işsizlik kervanına katılmaktan, açlık sınırının bile altında yaşamaktan kurtulamayacaklar. Onun için direnişe geçmekten başka çareleri yok.

Somalı madenciler, 5 Ekim'de Ankara'ya yürüyüş başlattılar. Mayıs 2014'te yaşanan madenci katliamının ardından, maden işçileri bir telefon mesajıyla işten atılmış, kıdem ve ihbar tazminatlarını alamamışlardı. Şimdi 3500 maden işçisini temsilen bir grup, Ankara'ya gidip haklarını alıncaya kadar direnmeye karar verdi.

Ama daha Soma'dan çıkarken, jandarma tarafından önleri kesildi. Devlet madencinin gücünü biliyor ve ondan korkuyor. Tıpkı Zonguldak maden işçilerinin yolunu kestikleri gibi... Hem de bu kez Mengen'e kadar beklemeden, daha Manisa'da iken çıkmalarına izin vermiyor.

Ama ok yaydan fırladı bir kez... İşçiler yollara döküldü, mitingler, direnişler artmaya başladı... İşte yıllardır direnen Cargill işçileri, şimdi İstanbul'da Cargill genel merkezinin önündeler. Keza Emeklilikte Yaşa Takılan EYT'liler, çeşitli miting ve toplantılarla direnişlerini sürdürmeye devam ediyorlar. KHK'lılar Ankara'da polis saldırısı altında protesto yapıyorlar. 26 Ekim'de Ankara'da gerçekleştirilecek Doğa-Ekoloji mitingi için, 6 Ekim'de İstanbul'dan yürüyüşe başlayanlar gözaltına alınıyor...

Ve önümüzdeki günlerde, 186 işyerinde 130 bin metal işçisini kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri başlayacak. 2015 yılında "metal fırtınası"ni estiren işçiler, şimdi krizin ağır faturasını ödetmek isteyen patronlara karşı güçlerini ortaya koymaya hazırlanıyor.

Kısacası yeni bir işçi dalgası geliyor. Bunlar birbirinden kopuk, dahası devrimci bir önderlikten yoksun olsa da, bıçağın kemiğe dayandığını ve daha radikal biçimlere evrileceğini gösteriyor.

***

Kriz ve krize karşı yükselen tepkiler hükümeti sıkıştırdıkça, Suriye'ye dönük saldırganlığı da artırıyor. Erdoğan, elinde tuhaf bir Suriye haritası ile BM toplantısına katıldı ve oluşturacağı "Güvenli Bölge"de nasıl "toplu konutlar" inşa edeceğini anlattı. Suriye'deki varlığını "işgal"den "ilhak"a evriltmeyi planlıyor.

Ardından ABD ile yaptıkları "güvenli bölge" anlaşmasının ve "ortak devriye"lerin "boş laf" olduğunu söyleyerek, Fırat'ın doğusuna girmek için tarih açıkladı: "Belki yarın, belki yarından da yakın!"

Bugüne dek ABD ile Rusya arasındaki çelişkilerden yararlanarak, Cerablus, El Bab ve Afrin'e girmeyi başardılar. Keza, İdlib'de "gözlem noktaları" kurarak, cihatçı çeteleri koruyup kolladılar. Şimdi yine Suriye'de yeni topraklar elde etmek istiyorlar. Hem buralarda hakimiyet kurmak, hem de İdlib'de sıkışmış olan cihatçılara yeni bir mevzilenme yaratabilmek için...

ABD, Türkiye'nin kendisinden uzaklaşmasını engellemek adına, YPG-SGD'nin de onayını alarak Tel Abyad tarafında çok sınırlı bir konumlanmaya izin verebilir. Ancak bu durum, Suriye, İran ve Rusya'nın Türkiye ile ilişkilerinde çok daha büyük sorunları beraberinde getirecektir. Yani iki koltuğa birden oturmanın da sonuna gelinmiş görünüyor.

***

AKP gittikçe eriyen tabanını ve krize karşı giderek artan eylemleri, savaş tamtamları ile bastırmaya kalkıyor. Ama bu kez başaramayacak! Her geçen gün daha kötü şartlarda çalışmak zorunda kalan işçi sınıfı, "yeter artık" diyor ve sokağa çıkıyor. Onun ayak seslerinin duyulması bile egemenleri titretmeye yetiyor.

Şimdi daha fazla dayanışma, birleşme ve sonuç alıncaya kadar direnme zamanı...

Okurlara...

Merhaba,

Ekonomik kriz artık çok daha belirgin biçimde hayatımızı etkiliyor. Zamlar peşpeşe yağıyor, enflasyon tırmanıyor, işçi kıyımları hız kesmiyor. Öyle ki, günde 900 kişi atılıyor. Asgari ücret açlık sınırının altına düşmüşken, elektiriğe ve doğalgaza son bir yılda yapılan zamlar, yüzde 60'lara ulaşmış durumda.

Krizin faturasını kitlelere ödetmek isteyen burjuvazi, şimdi de yeni bir IMF programıyla karşımıza çıkmış durumda. Saldırının büyüklüğü, direnişi de büyütüyor. İşçi ve emekçiler yollarda, eylemlerde, direnişte...

Ne var ki, bu hak arayış mücadelesi, kendiliğinden, parçalı, dağınık ve devrimci bir önderlikten yoksun... Devrimci-komünist önderlik boşluğu, her alanda kendini hissettiriyor.

Bu boşluğu doldurmak, günün en önemli görevidir. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesine yön verecek, ML biliminin ışığında sınıfsız-sömürsüz bir toplum için savaşımı yükseltecek bir önderlik güçlendirilmelidir. İnsanlık tarihinde

çığır açan Ekim Devrimi'nin yıldönümünde, bu görev en yakıcı haliyle önümüzde durmaktadır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, derгимiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

81. Sayıda

3	Deprem değil, kapitalizm öldürür
4	Kayyumları protesto eylemleri
5	YEP değil IMF programı
6	Cargill işçisi direniyor
7	Analar üzerinden HDP'ye kuşatma
8	Demirtaş'ın tahliyesi yine engellendi
9	Orman yakanlar kınanmalıdır
10	Aramco'ya saldırı: İran yine hedefte
11	"Ölmek istemiyorum"
12	TİKB(B) 6. Konferansı duyuru ve çağırısı
14	Ekim Devrimi 102 yaşında
15	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
16	Ekim Şehitleri yaşıyor
17	Halk ayaklanmalarından devrimlere sıçramak

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 81 Ekim 2019, 3 TL(KDV %0)

İstanbul'da 24 ve 26 Eylül günlerinde üstüste iki deprem yaşandı. Silivri açıklarındaki Kumburgaz Çukuru'nda meydana gelen depremlerin ilki 4.7, 26 Eylül günü yaşanan ikinci deprem ise Kandilli Rasathanesi'nin açıklamasına göre 6, AFAD'ın açıklamasına göre 5.8 büyüklüğünde gerçekleşti. Depremlerde can kaybı olmadı, 400'den fazla bina ise hasar gördüğü tespit edilerek mühürlendi.

İki gün arayla peşpeşe gelen iki deprem, bir yıkıma neden olmadı. Ancak 17 Ağustos 1999 tarihinde yaşanan büyük yıkımı ve ölümleri hatırlattığı ve benzer sonuçlara yolaçacağı bilinen "Büyük İstanbul depremi"ni hazırladığı için, kitlelerde tedirginlik yarattı. Ama **asıl tedirginlik veren durum, devletin deprem**

küçük-etkisiz göstermeye çalışmak!

Son depremin ardından yapılan açıklamalar, bu tutumu pekiştiriyor. Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay, kendisine soru soran muhabirlere "siz kendi evinizi-ailenizi depreme hazırladınız mı" diye soruyor. Önce ona sormak lazım; yönetmekte olduğu devlet depreme hazır mı?

Deprem, yaşamın bütününe darbeleyecek olan büyük bir felakettir. Elbette "o an"da, sarsıntı sürerken kişinin kendisini korumayı bilmesi önemli. Ancak, **deprem yaşanmadan önce ve yaşandıktan sonra felaketin etkisini azaltacak, yeniden toparlanmayı sağlayacak önlemler, kişilerin değil, devletin görevidir.** Ve bu görevi yok sayan AKP yönetimi, depremi sadece

sonrasında çadır kentlerin kurulacağı, su tesisatının ve tuvaletlerin kurulabileceği, ilk yardımların yapılabileceği, deprem sonrası riskin ortadan kalkıncaya kadar bir yaşam alanı oluşturulması gereken alanlardır.

17 Ağustos depreminin ardından İstanbul'da 496 afet toplanma alanı belirlendi. Deprem sonrasında insanların biraraya geleceği, yüksek binalardan uzak, çadır kurmaya ve belli bir süre kalmaya müsait alanlar tespit edildi. Bu alanlara kurulan konteynerlere gıda, ilk yardımda kullanılacak sağlık malzemeleri ve kurtarma çalışmaları için inşaat malzemeleri stoklandı. Zaman içinde önce bu stoklar yavaş yavaş ortadan kayboldu. Sonrasında ise ranta açıldı. **Belirlenen 496 afet alanının 419'unda AVM'ler, oteller, siteler yükseldi. Geriye kalan 77 afet toplanma alanı ise, artık bir afet halinde toplanmaya uygun olma vasfını yitirmiş durumda.** Mesela bu 77 rakamının içinde, Maltepe ve Yenikapı sahilleri de sayılmaktadır. Ki buralar, deniz kenarında, tsunami tehlikesi altında, üstelik dolgu alan olan bölgelerdir. Dolayısıyla "afet toplanma alanı" olamaz.

Üçüncü sorun, deprem sonrasında çıkartılan verginin nereye kullanıldığı oldu. 17 Ağustos sonrasında yaşanan yıkım ve tahribatı gidermek için, halktan para toplanmaya girişilmişti. Zaten ekonomik olarak iyice çökmüş olan işçi ve emekçilerden bir de "Özel İletişim Vergisi" alınmaya başlandı. Verginin GSM altyapısını güçlendirmek ve depreme hazırlık yapmak için kullanılacağı ileri sürülmüştü. 1999 yılında çıkartılan verginin 1 yıllık olacağı ve elde edilen gelirin yeni depremlere hazırlık için kullanılacağı söylenerek tepkiler yatıştırıldı. Fakat bir yıllık olacağı ileri sürülen vergi, AKP döneminde kalıcı hale getirildi.

Bu vergi ile ne kadar para toplandığı tam olarak bilinmiyor. 20 yılda, 36 milyar dolardan fazla para toplandığı tahmin ediliyor. Sözkonusu para, depreme hazırlık için kullanılacağı vaadiyle doğrudan halkın cebinden alındığı halde, 2011 yılında dönemin maliye bakanı Mehmet Şimşek, paranın "duble yollara" harcandığını itiraf etmişti. Yani ne GSM altyapısına, ne de deprem hazırlıklarına harcanmamıştı!

Oysa toplanan paralar ile İstanbul'daki konutların yarısı yenilenebilirdi. Bu, hasarlı ya da genel olarak sağlıksız binaların tamamının yenilenmesi anlamına geliyordu. Eğer

Deprem değil KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

Deprem, öncelikle devletin önlem alması gereken bir sorun, devletin çözüm üretmesi gereken bir durumdur.

Halk çaresizlik içinde, güvensiz evlerinde depremi-yıkımı-ölümü beklemekle karşı karşıya bırakılmıştır. Buna da "allahın takdiri" denmekte, halkın boyun eğmesi istenmektedir.

Oysa bu bir kader değildir! Ölüme yolaçan unsur, deprem değil; toplanma alanlarına AVM yapan, deprem vergisini betona harcayan, gereken önlemleri almayan, insana değer vermeyen, sadece ve sadece rant için karar alan devlettir.

karşısındaki umursamazlığıydı. Bu durum, daha fazla tepki topladı ve depremden daha korkutucu olan gerçeklerle yüzleşmeyi getirdi.

Kitlelerle alay edercesine...

17 Ağustos depreminden bugüne, büyük bir İstanbul depreminin yaşanacağı bilimsel olarak kabul edilmiş durumda. Onun için ne zaman deprem konusu gündeme gelse, "hazırlıklı olmak" üzerine konuşuluyor; insanlar uyarılıyor. Ama asıl hazırlık yapması gereken devlet, tek bir adım bile atmıyor.

"Hazırlık" kapsamında yaptıkları ilk şey, deprem verileri ile oynayabilecek bir kurum oluşturmak olmuş! 17 Ağustos öncesinde depremle ilgili tek yetkili kurum, Kandilli Rasathanesi iken; 17 Ağustos sonrasında AFAD kuruldu. Ve tıpkı TÜİK'in işsizlik-yoksulluk rakamlarını sürekli küçültmesi gibi, AFAD'ın da verdiği rakamlar Kandilli Rasathanesi'nin rakamlarından düşük oluyor. Yani devletin ilk refleksi, depreme hazırlık değil; depremi yok saymak, felaketi olduğundan daha

"an"a indirgeyerek kendi sorumluluğunu gözlerden gizlemekte; bunu hatırlatmaya çalışanlarla ise ya alay etmekte ya da cezalandırmaktadır.

AKP hükümeti depreme hazırlık yapmıyor

Böylesine düşük düzeyde bir deprem sonrasında bile yaşanan tablo, büyük depremin gerçek bir felakete dönüşeceğinin habercisiydi. **En başta, depremin hemen ardından trafiğin tıkanması ve iletişim araçlarının çalışmaması, büyük bir sorundu.** Çocuklarına ulaşmaya çalışan aileler, birbirinden haber almaya çalışan insanlar, büyük bir çaresizlik yaşadılar. Bu tablo, deprem sonrasında ilişkin koordinasyon planının olmadığını gösteriyordu.

İkinci önemli sorun, deprem toplanma alanları konusundadır. Erdoğan, depremden hemen sonra yaptığı açıklamada, şu anda İstanbul'da "onbinlerce" toplanma alanı olduğunu söyledi. Oysa bırakalım onbinlerce toplanma alanını, onbinlerce park bile yoktu.

"Toplanma alanı" denilen şey, deprem

binalar depreme dayanıklı olsaydı, bugün “deprem korkusu” bu denli yaşanmaz, insanlar kendilerini daha güvende hissederdi.

AKP hükümetinin yaptığı ise, “deprem korkusu”nu kullanarak, “kentsel dönüşüm” adı altında yandaş inşaat şirketlerine peşkeş çekmek oldu. Emekçi kesimlerin yaşadığı yerler, küçük meblağlarla satın alınarak şirketlere devasa karlar sağlayan sitelere, rezidanslara dönüştü. Yerinde dönüşüm yapılmadığı için, bu bölgelerde oturan emekçiler, başka yerlere taşınmak zorunda kaldı. Hem onlarca yıl yaşadıkları mahallelerinden ve komşularından oldular; hem de sağlıklı, çürük evlerde yaşamaya mahkum edildiler.

AKP'nin “depreme hazırlık” kapsamında yaptığı tek şey ise, milyonlarca kefen hazırlamak oldu. Bir deprem durumunda halkın toplanabileceği alanlar yok edildi ama, ölümler için kefenler diktirilip depolandı. Bir de çok sayıda imam yetiştirdiler, ölenleri duasız göndermemek için... Bunlar “kara mizah” görünüyor ama gerçek... Devlet, deprem dahil her türlü doğa olayında halkın yaşamasına değil, ölmesine hazırlık yapıyor!

Deprem değil kar hırsı öldürüyor

Japonya gibi sürekli depremlerle yaşayan bir ülkede, yıkım ve ölümler yaşanmıyor; ya da çok az görülüyor. Çünkü binalar depreme dayanıklı olarak inşa ediliyor, insanlar deprem sırasında ne yapacaklarını, nereye sığınacakları, sonrasında hangi aşamalarla karşılaşacaklarını iyi biliyorlar. 8

şiddetinde bir depremde bile, yıkım ve yaralanma çok sınırlı oluyor. Bu da deprem öncesinde doğru tedbirler alındığında, yıkım ve ölümlerin olabileceğince azalacağını gösteriyor.

Bizim ülkemizde ise, 6 şiddetinde

bir deprem bile büyük bir kargaşaya ve tedirginliğe yol açıyor. 20 yıl önce İstanbul-İzmit-Adapazarı depremi yaşandığında, çok sözler söylendi, çok vaatler yapıldı. Ama 20 yıl boyunca, 17 Ağustos günleri acıklı müzikler çalmak ve duygu sömürüsü eşliğinde timsah gözyaşları dökmek dışında bir adım atılmadı. Hatta 20 yıl öncesinden daha geriye gittiğimizi, son depremde net biçimde gördük.

Şimdi yaptıkları tek şey, halkı suçlamak! Parası olmadığı için güvenli konutlara taşınamayan, depreme dayanıksız olduğunu bildiği evinde mecburen yaşamını sürdürmeye devam eden insanlar, açıkça gelmekte olan ölümlerinden sorumlu tutuluyor!

Oysa deprem, öncelikle devletin önlem alması gereken bir sorun, devletin çözüm üretmesi gereken bir durumdur.

Halk çaresizlik içinde, güvensiz evlerinde depremi-yıkımı-ölümü beklemekle karşı karşıya bırakılmıştır. Buna da “allahın takdiri” denmekte, halkın boyun eğmesi istenmektedir. Oysa bu bir kader değildir! Çünkü ölüme yolaçan unsur, deprem değil; toplanma alanlarına AVM yapan, deprem vergisini betona harcayan, gereken önlemleri almayan, insana değer vermeyen, sadece ve sadece rant için karar alan devlet yönetimidir.

Genel olarak kapitalizmin kar hırsı, özel olarak da AKP döneminin vahşi sömürüsü, depremi korkunç hale getiren asıl faktördür. Bu nedenle depreme karşı işçi ve emekçilerin alması gereken ilk önlem, “deprem çantası hazırlamak-mobilyaları sabitlemek” değil; devletten-hükümetten bunun hesabını sormak, harekete geçmeye zorlamaktır.

Çapa Tıp Fakültesi öğrencilerinin eylemi bu yönüyle önemlidir. Hasarlı binalarda ders görmeyi reddeden öğrenciler, binanın önünde oturma eylemi başlattılar. Bu bir örnektir.

Kitlelerin korkusu öfkeye dönüşmeli, hesap sorulmalı ve çözüm üretilmesi için harekete geçilmelidir.

Kayyumları protesto eylemleri

Amed, Mardin ve Van belediyelerine 19 Ağustos günü kayyum atanmasını protesto etmek için eylemler sürüyor.

Eylemler önce kayyum atanan kentlerde başlamıştı. Ardından İstanbul ve Ankara başta olmak üzere başka kentlere de taşındı. Bu eylemlerin büyük

çoğunluğu polis saldırısı ile karşılaştı ve onlarca kişi gözaltına alındı.

İstanbul'da 23 Ağustos'ta DİSK, KESK, TTB ve TMMOB ve 78 kurumun çağrısıyla Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı ve kayyum darbesi protesto edildi. Saat 19.00'da başlayan eyleme Proleter Devrimci Duruş okurları da dövizleriyle katıldı.

Basın açıklamasından önce eski eşi tarafından katledilen Emine Bulut'la ilgili açıklama yapıldı ve bu cinayetlerin politik olduğu vurgulandı. Basın açıklamasında ise kayyumların tanınmadığı ifade edilirken, halkın iradesine saygı gösterilmesi ve görevden alınan belediye başkanlarının görevlerine iade edilmesi istendi. Açıklama sloganlarla bitirildi.

Sonrasında HDP Gençlik Meclisleri ikinci bir basın açıklaması düzenlemek istedi; ancak polis kitleye saldırdı. 8 kişi gözaltına alındı.

Aynı gün Ankara Mamak Tuzluçayır Mahallesi'nde yapılmak istenen basın açıklamasına da polis saldırdı ve 12 kişi gözaltına alındı.

1 Eylül mitinglerinde kayyum protestoları

1 Eylül Dünya Barış Günü mitinglerinde gündem, belediyelere kayyum atamalarıydı. Antalya valiliğinin mitinglerde “saray”, “darbe”, “kayyum” kelimelerini yasaklama kararına rağmen, döviz ve sloganlarda kayyum protestoları öne çıktı.

İstanbul'daki miting Kartal Meydanı'nda yapıldı. Kortejler, saat 12.00'de Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi önünden meydana yürüdü. Çeşitli kitle örgütleri ve kurumlar kortejlerde yerlerini aldı. Mitinge CHP ve HDP milletvekilleri de katıldı.

Proleter Devrimci Duruş okurları da miting alanına PDD imzalı “Kayyumlar karşı birleşik mücadele” yazılı pankart astı ve dövizleriyle kayyum darbesine tepkilerini dile getirdi. Pankart mitingin ardından Kartal-Kadıköy minibüs yoluna asıldı.

“Demokrasi Nöbetleri” İstanbul ve İzmir'de

HDP MYK 22 Eylül'de yaptığı Parti Meclisi toplantısında aldığı kararla; Diyarbakır, Van ve Mardin'de sürdürülmekte olan “Demokrasi Nöbetleri”ni İstanbul ve İzmir'e taşıdı. Kararın ardından 25 Eylül günü, her iki kentte de HDP'li vekillerin katılımıyla oturma eylemi yapıldı. Eylemleri abluka altına alan polis, destekçileri alana sokmadı. İzmir'de açıklama, polis ablukasını altında yapıldı. İstanbul'da ise Esenyurt'ta yapılan eyleme biber gazı plastik mermilerle saldırdı. Saldırıda çok sayıda kişi gözaltına alındı.

***

Belediyelere kayyum darbesi ilk gündeme geldiğinde, HDP buna karşı ciddi bir direniş göstermemişti. Cılız kimi eylemlerin dışında, adeta “kale” durumundaki belediyeleri kayyuma bırakmayı kabullendiler. Onların bu tutumu, Kürt halkında tepkiye yolaçtı. Çünkü son derece zor koşullarda, devletin ağır baskısı altında kazanılmış olan mevziler, yeterince direnmeden teslim edilmişti. Yanısıra, “belediye seçimleri yeniden kazanıldıktan sonra devlet bir kere daha kayyum saldırısı gerçekleştirirse ne olacak” sorusu da ortada duruyordu.

Bu koşullarda 19 Ağustos günü başlayan kayyum saldırısına karşı, HDP bir eylem programı çıkarmak zorunda kaldı. Ancak bu eylem programı, hakalıcı bir mücadele yürütme hedefi ve kapsamına sahip değildi. Öncelikle direnişi salt kayyum atanan kentlerle sınırlayan bir çerçeve çizdiler. Sonrasında devrimci-demokrat kesimlerin de müdahalesiyle büyük kentlerde eylem takvimi belirlendi.

Ancak gerek 1 Eylül mitinglerinde, gerekse basın açıklamaları ve “demokrasi nöbetleri”nde ortaya çıkan tablo, bu eylemlerin “protesto” sınırlarını aşma perspektifi olmadığını gösteriyor. HDP kendi kitesini tam olarak harekete geçirmiyor, süreci güçlü bir mücadele bilinciyle yürütmüyor. Eylemlerde polis saldırısı, gözaltılar yaşanmasına rağmen, onu büyüten bir tutum göstermiyor. Görünen o ki, HDP kayyum saldırısını gerçekten püskürtecek bir direniş ortaya koymuyor. Bu durum, kayyum protestolarını etkisizleştiriyor.

YEP değil, İMF Programı

İşçi ve emekçilerin cebindeki son kuruşları da hedefleyen yeni bir İMF programıyla karşı karşıyayız.

AKP hükümeti, "artık bir daha İMF kapısına gitmeyeceğiz" diyerek yıllar boyunca kitleleri kandırdı; oy kazandı. Ve ekonomik krizin geldiği bu aşamada, yeniden İMF'nin kapısına dayandı, borç dilendi. Karşılığında, işçi ve emekçiler için çok ağır saldırılar içeren bir ekonomik program hazırlandı, Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak tarafından da açıklandı.

Tek fark, bu İMF programının adında "İMF" kelimesinin geçmemesidir. Makyaj yapılmış, maskeler takılmış, süslü lafların ardına gizlenen ağır bir saldırı programı piyasaya sürülmüştür. Adına YEP (Yeni Ekonomi Programı) denmiş; İMF'den bahsetmeden İMF programı açıklanmıştır.

"İMF'ye muhtaç değiliz" yalanı çöktü

İMF'nin Türkiye'de bulunduğu, CHP üzerinden yapılan bir tartışma ile itiraf edilmiş oldu. CHP'nin neden İMF yetkilileri ile görüştüğünü sorgulayan AKP kadroları, İMF'nin zaten burada olduğunu ve kendileriyle görüştüğünü de ifşa etti.

Gerçekte, **İMF iki aydır Ankara'da Dünya Bankası'nın Ankara ofisinde çalışmalar yürütüyordu. Dünya Bankası'nın örtüsü, durumun vehametini gizlemek için kullanılmıştı.**

Bu durum, AKP için bir hezimet tablosudur aslında. Türkiye'de '80'lerden bu yana, işçi ve emekçiler İMF'nin saldırı programları ile vahşi bir sömürünün birlikte geldiğini gördüler, yaşadılar, öğrendiler. **İMF'nin adı, dizginsiz bir yoksullaşma ile birlikte anılır oldu. Ve İMF'ye de, İMF programı uygulayan hükümetlere de büyük bir nefreti-öfkesi gelişti. AKP, bu rüzgarı arkasına aldı, kitlelerin İMF programlarına duyduğu öfkeyi kullandı: "Artık İMF'ye muhtaç değiliz, İMF'ye olan borçların tamamını ödedik", hatta "biz İMF'ye borç verecek durumdayız" söylemleri, AKP'nin kitleleri manipüle etme, seçim kazanma argümanları oldu.**

Oysa gerçekte bu AKP'nin ekonomi başarısı değil, dönemin uluslararası ekonomi tablosunun sonuçlarıydı. Türkiye, dünyadaki sıcak para akışından nasibini alarak ekonomi rakamlarını düzeltmişti. **Gerçek ekonomi ve üretim tabloları her geçen gün kötüye giderken, sıcak para akışının sağladığı bir "yalancı bahar" içinde, kendi "başarı masalı"nı anlatarak kitleleri kandırıyordu.** Ve masalın bittiği noktada, **ekonomik krizin artık**

Standart bir İMF programının temel unsurları şöyledir: Hızla özelleştirme, hızla temel ihtiyaç-tüketim maddelerine yüksek zamlar, kamuda (ve tabi ki kamu-özel tüm sektörlerde) ücretleri kısma, çalışma koşullarını ağırlaştırma-esnekleştirme, vergileri artırma... Bu program, kitlelere büyük bir yoksullaşmayı getirirken, devlet bürokrasisi içindeki yolsuzlukları sürdürmeye olanak tanıyan niteliktedir.

örtbas edilemez aşamaya geldiği koşullarda, bu defa AKP hükümeti İMF'nin kapısına dayandı. Üstelik gizli saklı, kapalı kapılar ardında hazırlanan İMF saldırı programını, adını saklayarak kitlelere duyurdu.

YEP, "İMF'siz İMF programı"dır

İMF'nin Türkiye ile gizli-saklı ilişkisi yeni bir durum değil. **2018 Temmuz ayında döviz patlayıp ekonomik kriz kendisini açığa vurmadan aylar önce, Mart 2018'de İMF'nin hazırladığı bir raporda Türkiye için krizin geldiği belirlenmişti.** İMF bu doğrultuda hükümeti uyarmış, "önlemler paketi"ni de ortaya koymuştu. O günden bugüne, hükümetin aldığı kararlarda İMF paketinin etkileri sözkonusuydu.

2019 yılında ise, Haziran ayına kadar olan sürede bir "seçim ekonomisi" uygulayan AKP, krizin etkilerinin kitlelere yansımaları azaltmak için birçok önlem aldı. Temel kalemlerde zamların ertelenmesi, yoksullara yapılan yardımların şişirilmesi bunlardan bazılarıydı. Ve seçim bittikten sonra, kriz tüm ağırlığıyla kitlelerin üzerine yıkılmaya başladı.

Seçim sonrasında geçen 2-3 aylık süre içinde atılan adımlar, bir İMF reçetesinin devreye sokulduğunu göstermektedir. Birincisi işçi, memur, emekli aylıklarına sadece yüzde 4 zam yapıldı. Kamuda ücretlerin sınırlandırılması, İMF reçetelerinin vazgeçilmez maddesidir. İkincisi benzin, elektrik, doğalgaz gibi temel ürünlere her ay fahiş zamlar getirildi. Elektrikte neredeyse her ay yüzde 14, yüzde 15 zamlar sözkonusu. "Enflasyonu frenlemek" adına fahiş zamlar da İMF reçetesidir. Üçüncüsü, tarımsal ürünlere düşük taban fiyatları verildi ve üretici yıkıma mahkum edildi; ki bu da İMF patentli bir karardır.

30 Eylül günü damat Albayrak'ın açıkladığı YEP de (Yeni Ekonomi Programı) İMF "reçetesi"nin devamı niteliğindedir. Albayrak'ın konuşması, bir yıl önce açıklanan YEP ile taşıdığı çelişkiler ve tutarsızlıklar üzerinden zaten oldukça sorunlu durumdadır. Konuşmada, verilere dayalı

öngörüler değil, adeta hükümetin "temennileri" açıklanmıştır. Damadın "İnşallah" diye biten cümleler kurması bile, trajikomik bir durumdur. Hedef rakamların sürekli geriye doğru revize edilmesi, ekonomik krizin görünenden daha ağır olduğunun itirafıdır. Keza her yıl yeni bir YEP hazırlanması da, bir başka çarpıklıktır.

Ancak bütün bunlardan daha önemlisi, açıklanan program, net biçimde İMF "reçetesi"dir. **30 Eylül günü yapılan konuşma, 24 Eylül günü yayınlanan İMF Türkiye Raporu'nun özeti niteliğindedir.** Mesela gelecek dönem için "kamuunun yönlendirdiği alanlarda" (asgari ücret vb), ücretlerin "resmi enflasyon" üzerinden değil, "hedeflenen enflasyon" üzerinden belirleneceğini duyurdu damat Albayrak. Bu, **Aralık ayında başlayacak olan asgari ücret görüşmelerini işaret etmektedir ve asgari ücret zammının YEP'te hedeflendiği üzere yüzde 8,5'ta kalacağını açıklamaktadır.** Resmi enflasyon bile gerçek enflasyonun çok altında iken, "hedeflenen enflasyon"u temel almak, işçi ve emekçileri açığa mahkum etmek demektir.

İMF Raporu'nda hükümet için başka emirler de bulunuyor: Faiz indirimini durdurun, kamu bankalarının zararına kredi vermesini engelleyin, bankaların gerçek bilançolarını görmemize izin verin, döviz piyasalarına müdahale etmeyin, öncelikle enflasyonu düşürün, vergi gelirlerini artırıp kamu harcamalarını azaltın, memurların maaşlarından kırpın, kıdem tazminatını kaldırın!

İMF, kitleler için yıkımdır

İMF, 1946 yılından bu yana Türkiye'ye geliyor ve ABD'nin ekonomik çıkarlarını gözetken, Türkiye ekonomisini ABD'ye her geçen gün daha fazla bağımlı hale getirmeyi hedefleyen anlaşmalar imzalıyor. Özellikle 1980'lerden itibaren imzaladığı anlaşmalar, neoliberal politikaları ülkeye taşıyan, ekonomide bağımlılığı artıran, ülkenin tarımda kendine yeterli yapısını çökerten, kitleleri yoksullaştıran bir rol oynadı.

Standart bir İMF programının temel unsurları şöyledir: Hızla özelleştirme, temel ihtiyaç-tüketim maddelerine yüksek zamlar, kamuda (ve tabi ki kamu-özel tüm sektörlerde) ücretleri

kısmı, çalışma koşullarını ağırlaştırma-esnekleştirme, vergileri artırma... Bu program, kitlelere büyük bir yoksullaşmayı getirirken, devlet bürokrasisi içindeki yolsuzlukları sürdürmeye olanak tanıyan bir niteliktedir. İMF'nin bu kadar ağır bir saldırı karşılığında verdiği üç kuruş para da, hükümet ile bir kısım patronlar arasında yağmalanır.

İMF'nin tarihi boyunca kredi verdiği, "acı reçete"sini uyguladığı hiçbir ülkenin ekonomisi düzelmemiştir. Ekonomik altyapı çökertilip, ülke emperyalizme daha da bağımlı hale getirilirken, krizi geriye atıp refah düzeyini yükselten en önemli unsur, yoksullaşan kitlelerin başkaldırısı olmuştur. İMF ve krediyi alan ülkenin yönetimi, böylesine uygun koşulları bulmuşken çok zam-düşük ücret politikasını sürdürme çabasına hemen girerler. Ancak işçi ve emekçilerin ağır çalışma dayatması ve sefalete karşı direnişi, koşulları değiştirir.

İMF'nin krize karşı reçetelerinin krizi engellemediği, 1997 Asya Krizi sırasında en çarpıcı haliyle ortaya çıkmıştı. 1997'de krizden aynı biçimde etkilenen ve benzer ekonomilere sahip olan Endonezya ile Malezya karşılaştırıldığında; İMF'den borç alan Endonezya yıllarca ağır bir krizin etkileri ile yüzyüze kalırken, Çin'den borç alan Malezya'nın hızla toparlandığı görülmüştü. Keza 2001 krizinde İMF programlarına başvuran Arjantin gibi birçok ülke, uzun yıllar krizin sarsıntısını atlattı.

"Reçete"lerinin "iyileştirmediği" ortaya çıkan ve işçi düşmanı yüzü ve tüm dünyada işçi ve emekçiler nezdinde teşhir olan İMF'nin prestiji azaldı, ona verilen önem de düştü. **2009 krizi geldiğinde, İMF'de borç verecek para kalmamıştı; zaten dünyada İMF'den borç istemeye istekli ülke de yoktu.**

2009 krizi, dünyadaki yeni "borçveren" olarak Çin'in yükselişine tanıklık etti. Çin, düşük faizli-uzun vadeli kredileri sayesinde, Afrika ülkeleri başta olmak üzere, dünyanın dört bir yanındaki yoksul (ama kaynakları zengin) ülkelere daldı; bu ülkelerde altyapı yatırımları başta olmak üzere son derece stratejik kazanımlar elde etti. Sonrasında hedef büyüdü. İMF içindeki ağırlığını artırdı, İMF kredilerinde ve programlarında söz sahibi olmaya başladı.

İMF saldırı programına karşı mücadele

AKP hükümeti bugüne kadar İMF ile resmi bir anlaşma imzalamaktan uzak durdu. Bunun **birinci nedeni, kitlelerin gözünde İMF'nin böylesine teşhir olmasıydı. İkinci nedeni ise, İMF'nin yolsuzlukları denetleyen uygulamaları oldu.** Çünkü AKP, İMF ile stand-by anlaşması imzalandığı andan itibaren, sarayın bütçesinden köprülerde geçiş garantisine, Varlık Fonu'nun inşaat tekellerine peşkeş çekilmesinden belediyelerdeki bütçe açıklarına kadar, kamunun bütün yolsuzlukları İMF tarafından raporlanacak ve kısıtlanacaktı.

Bu nedenle **iki yıldan fazla süredir İMF ile görüşmeleri gizli tutarak, resmileştirmeyerek; ama hazırlanan İMF raporlarını da hayata geçirmeye çalışarak durumu kurtarma yolunu seçti.** Geline aşamada ise, krizin büyüklüğü AKP'yi İMF'ye mecbur bırakmış durumda. Yüksek enflasyon, yüksek işsizlik, devasa bütçe açığı, devasa yolsuzluklar, kamu kurumlarında devasa açıklar... 2019 bütçesi şimdiden bitmiş durumda. Öyle ki gelir kalemi elde edebilmek için "kendi aracında sigara için sürücülere ceza kesmek" gibi saçma sapan kararlar alıyorlar.

İMF'nin saldırı programı, krizin faturasını emekçilere yüklemeyi hedefliyor. Asgari ücretten kıdem tazminatının gaspına, ağır zamlardan vergi artırımına kadar çok geniş cephede saldırılar, işçi ve emekçilerin üzerine yığılıyor, bu daha da artırılacak. Çünkü sarayın lüks harcamalarının sürmesi için para lazım; otoyolları, şehir hastanelerini, havalimanlarını işleten inşaat şirketlerine para lazım; Türk Telekom'un içini boşaltanlara kredi veren bankalara para lazım; çocuk tecavüzcüsü tarikatlarına para lazım...

Bu nedenle işçi ve emekçilerin ağır çalışma koşulları altında kazandıkları üç kuruş paraya göz dikiyorlar. Kendi safahatlarını sürdürmek için kitleleri sefalete sürüklüyorlar.

Buna karşı çıkabilmenin tek yolu, mücadele etmektir. Ekonomik krizin faturasını ödemeyi reddetmek ve yaşam koşullarımızı iyileştirmek için, sömürücülere ve onların temsilcilerine karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Bilinmelidir ki, yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır.

Cargill işçisi direniyor

Sendikalaş-tıkları için işten atılan Cargill işçileri, direnişlerini İstanbul-Ataşehir'de Palladium Plaza önünde sürdürüyorlar. Direnişteki işçilere, DSB olarak 27 Ağustos günü bir ziyaret gerçekleştirdik.

İşten atılan 14 işçinin 9'u İstanbul'da. Direniş yerinde ilk göze çarpan ve en dikkat çeken unsur, direnişçi işçi simgesi olan işçi ve çocuk resimlerinin bulunduğu "Çocuklar iyi yaşasın diye babalar direniyor" pankartı oluyor. Yoldan geçenlerin de çoğu bu pankarta bakıyor, anlamını merak ediyor. Verilen mesaj çok net.

Konuştuğumuz işçilerden Fatih, "ileride çocuklarıma bir şey bırakmak için buradayım. Çocuklarıma geleceği için buradayım. Çocuklarıma 'baba bizim için ne yaptın' demesinler diye buradayım" sözleriyle pankartı anlatıyor. İşe geri dönmekte kararlı olduklarını belirten işçi Fatih, bu yüzden direnişlerini Bursa-Orhangazi'den buraya taşıdıklarını söylüyor.

"Sendika yetkiyi aldı mı" sorumuza, çoğunluğu örgütlediklerini, yetki için başvurduklarını, fakat patronun bu genel merkezdeki plaza ofis işçilerini de fabrika işçisiymiş gibi göstererek Bakanlığa itiraz ettiğini, Bakanlığın da bu itirazı kabul ettiğini anlattılar. Bu hamle ile, sendikanın yetkisi düşmüş durumda.

İşçilere dayanışmanın nasıl olduğunu soruyoruz, iyi olduğunu anlatıyorlar. Türk-İş Genel Merkezi ile sendikaları Tek Gıda İş'in arası iyi olmadığı için, Türk-İş Genel Merkezi'nden destek alamadıklarını, ama Tek Gıda-İş Genel Merkez yöneticilerinin sıkça ziyarete geldiklerini belirtiyorlar. Ayrıca plazada işe giriş ve çıkışlarda, direnişi anlatan konuşmalar yaptıklarını, patronlardan korkmalarına rağmen bazı çalışanların yanlarına geldiklerini söylüyorlar.

Konuştuğumuz bir başka işçi, isminin Muharrem olduğunu, 19 yıllık işçi olduğunu belirtti. "Sendikalaşmak anayasal hak olmasına rağmen işten atıldıklarını" söyledi. "Daha önce hiç direniş yaşamadınız mı" sorumuza, daha önce de bu işyerinde Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'te örgütlenme olduğunu, patronların örgütlenme yapan işçileri işten attığını anlattı. Bu direniş bir-iki ay kadar sürmüş, fakat Öz Gıda-İş sendikası direnişi satmış, sahiplenmeyip bırakıp gitmiş. Sonra da Tek Gıda-İş'te örgütlenmişler.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra direnişlerini sahiplendiğimizi, dayanışma içinde olacağımızı belirtip ayrılıyorlar.

Cargill'de 500. gün etkinliği

Cargill işçileri 500. gün vesilesiyle, direnişi sürdürdükleri Cargill Genel Merkezi'nin bulunduğu Ataşehir Palladium Plaza önünde basın açıklaması yaptılar. 30 Ağustos günü yapılan basın açıklamasına PDD'nin de içinde yer aldığı çeşitli devrimci kurumlar, siyasi partiler, kitle örgütleri katıldı.

95 gündür Sakarya'da direnişte olan Selüloz-İş üyesi Saica Park işçileri, hakları verilmediği için eylemlerini sürdüren Real Market işçileri, Özsüt işçileri ve Ataşehir Belediyesi işçileri de dayanışmak amacıyla oradaydılar.

Basın açıklamasını direnişçi işçilerden Yücel Özkan okudu. Özkan "500. güne ulaşan Cargill mücadelesi, ilk başladığı günkü kararlılığı ile sürüyor ve kazanana kadar da sürmeye devam edecektir" dedi. Haklılıklarını mahkemede de kanıtladıklarını belirten Özkan, "mahkemenin verdiği işe iade kararının uygulanmasını istiyoruz. Talebimiz haksız olarak işten çıkarıldığımız fabrikada tekrar işbaşı yapmaktır. İşbaşı yapana kadar da direnişimizi sürdüreceğiz" dedi.

Basın açıklaması "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Cargill İşçisi Yalnız Değil", "Direne Direne Kazanacağız", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" sloganlarının ardından sonlandırıldı.

Analar üzerinden HDP'ye kuşatma

HDP üzerindeki saldırılara bir yenisi daha eklendi. Bu kez Diyarbakır il binasının önüne oturan annelerle HDP kuşatma altında. Çocuklarının HDP aracılığıyla dağa kaçırıldığı iddiasıyla başlayan eylem, yeni katılımcılarla büyüdü ve gündemin ilk sıralarına yerleşti.

Bunun arkasında devletin olduğu çok açıktır. Zaten gizlemeye gereği de duymuyorlar. İçişleri Bakanı başta olmak üzere devlet erkanından yandaş sanatçılara kadar belli bir kesim, ziyaret üzerine ziyaret gerçekleştiriyor. Yandaş medya, en "acar muhabirler"lerini oraya gönderiyor ve her gün canlı yayın yapıyor. Emniyet Müdürlüğü'nden ailelere çorba, çay gönderiliyor vb...

Kısacası **eyleme katılımı arttırmak için tam bir seferberlik içindeler. HDP binasının camı-penceresi taşlarla kırılıyor, bu kişiler hakkında tek bir işlem yapılmıyor.** HDP'ye küfretmek, saldırmak serbest; fakat istedikleri biçimde konuşmayanları aileleri, içlerinden çekip alıyorlar. Örneğin **PKK'nin elinde esir tuttuğu asker ve polis ailelerinin eyleme katılmasını ve konuşmasını engelliyorlar. Çünkü bu asker ve polislerindir esir tutulduğunu, devletin de bu duruma göz yumduğunu bilinsin-duyulsun istemiyorlar.** Bu ailelerin devlete yaptığı çağrıları bastırıyor; çocuğu dağa gitmiş ailelere ise, HDP'ye saldırımları koşuluyla her tür desteği sunuyorlar.

Riyakarlıkta sınır yok!

HDP önünde oturan ailelerin, Diyarbakır Terörle Mücadele Şubesi tarafından çağrılıp, "sohbet" adı altında polislerle görüştikleri ve yönlendirildikleri ortaya çıktı. Çünkü bunu kabul etmeyen aileler de vardı. Polis yüzlerce aile ile bu doğrultuda görüşme yapmış, ancak sınırlı bir kısmını ikna edebilmişti.

İlk olarak Hacire Akar'la başlattığı bu operasyonu giderek büyüttü. HDP tarafından dağa kaçırıldığı iddia edilen Hacire Akar'ın oğlu, "zorla evlendirilmemek için evden kaçtığı"ni söylese de, onun oğlunu "hainlerin elinden söke söke aldığı"ni lanse ettiler ve bizzat Erdoğan tarafından aranıp "tebrik edilmesi"ni medya aracılığıyla duyurdular. Bu, diğer ailelere açık bir davetiyeydi. Arkası da geldi...

Devletin analara nasıl yaklaştığı kimse için sır değil aslında. **Yıllardır gözaltında "kaybolan" çocukları için Galatasaray Meydanı'nda oturan Cumartesi Anneleri'ne, polisin nasıl gazla-copla saldırdığını herkes biliyor.** Devletten sadece çocuklarının kemiklerini isteyen, başında ağlayacak

AKP, HDP'nin kapatılmasını isteyen cepheyi genişletmeye çalışıyor. Annelerin HDP'nin önünde yaptığı eylemin yanısıra, Diyarbakır il yönetimi hakkında "teröre destek vermek"ten dava açtırması, birçok şehirde HDP karşıtı yürüyüşler örgütlemesi bunun göstergesi.

bir mezartaşı olmasını talep eden bu ailelere nelerin reva görüldüğünü biliyoruz. Aylardır Galatasaray Meydanı'nın yasaklandığı, İHD'nin sokağına sıkıştırıldıkları, buna rağmen her hafta eylemlerini sürdürdüklerini de...

Sadece Cumartesi anneleri mi? **Tutsak yakınlarına nasıl saldırdıkları hatırlardadır. Açlık grevi yapan tutsakların ailelerini, hapis hane kapısından dipçiklerle uzaklaştırdılar. Keza KHK ile atılan direnişçilerin anaları yerlerde sürükleyip attıkları tekmelerle yüzlerini mosmor ettiler. Halen hapis hane tutulan 70 yaşın üzerinde analar var.**

Politik bir kimliğe sahip olmak da gerekmiyor: **Çorlu tren kazasında çocukları ölen anneler, mahkeme önünde açıklama yaparken polis saldırısına maruz kalmadılar mı?**

Şimdi bu devlet mi analara sahip çıkıyor? Onların çocuklarını düşünüyor, çocuklarına kavuşmasını istiyor?! Böyle bir yalana tabi ki kimse inanmıyor! Ama yalan ve demagojide, riyakarlıkta sınır tanımıyorlar! Yandaş medya aracılığıyla bu yalanları her gün halkın üzerine boca ediyorlar.

HDP önündeki eylemin ardından "Beyaz Tülbentli" anneler de AKP'nin Diyarbakır İl Başkanlığı önünde toplanmak istedi; fakat hemen gözaltına alındılar. Ardından 15 Temmuz darbesine katıldığı iddiasıyla müebbet hapse mahkum edilen Hava Harp Okulu öğrencilerinin anneleri ve babaları AKP'nin önüne geldi; onlar da polis tarafından zorla uzaklaştırıldı.

Anneler "HDP önünde oturanlar ana da, biz neyiz?" diye soruyor haklı olarak. **AKP'nin riyakarlığı her olayda daha fazla sırtıyor böylece. Ve nasıl bir oyun oynadığı, bununla neyi amaçladığı daha fazla sorgulanıyor.**

Amaç, HDP'yi kapatmak mı?

AKP, son yıllarda HDP'ye karşı saldırılarını

iyice arttırdı. **"Çözüm süreci" bittiği günden itibaren Kürt halkına ölüm kusarken, HDP yöneticilerinin üzerinde de gözaltı-tutuklama terörü estirdi.** 15 Temmuz sonrasında ise, milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılması, eşbaşkanlarının tutuklanması, belediyelere kayyum atanması ve birçok belediye başkanı ve yöneticisinin tutuklanması gibi saldırılar sökün etti.

31 Mart seçimlerinde HDP, kayyum atanan yerlerde belediyeleri yeniden kazanınca, kimini KHK'lı olduğu gerekçesiyle görevden aldı, kiminde ise "terörle iltisaklı" diyerek yeniden kayyuma başvurdu. Esasında seçimlerin anlamsızlığını bir kez daha ortaya

koymuş oldu. Zaten öncesinde **Erdoğan, "HDP'yi yeniden seçerseniz, biz de yeniden kayyum atarız" diyerek, bunu açıkça ilan etmişti.**

Ne var ki, bu kez CHP'yi de karşısında buldu. CHP, HDP'ye yönelik bu saldırıyı kınıyor ve destek sunuyordu. Çünkü **birincisi**, kayyum tehdidi CHP'li belediyeler için de yapılıyordu. Sonrasında "İstanbul, Ankara gibi yerler için kayyum sözkonusu olamaz" dense de, CHP'li belediye başkanları, Saray'a davet edilse de, CHP-HDP yakınlaşmasını durduramadılar. **İkincisi ve daha önemlisi, son kayyumlarla Kürt halkının seçme hakkının elinden alındığı daha net görüldü** ve buna tepkiler önceliklerden fazla oldu. Dolayısıyla AKP'nin bu hamlesi, onun keyfi yönetimine duyulan öfkeyi arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Annelerin HDP binasına yönlendirilmesi, bunun üzerinden gerçekleşti. Böylece kayyuma yönelik tepkiler bastırılacak ve HDP'ye saldırılara meşru bir zemin oluşacaktı. Nitekim bu eylem başladığı andan itibaren kayyumlara karşı yapılan gösteriler geri plana düştü.

Annelerin oturma eylemiyle birlikte "HDP'nin kapatılması" hezeyanı yeniden yükseldi. Başını karşı-devrimci Vatan Partisi'nin çektiği bu şoven çılgıncılık, MHP ve AKP tarafından da dillendiriliyor. Hatta yerel seçimlerde birlikte hareket ettikleri İYİP bile, buna yakın duruyor. HDP milletvekili Leyla Güven'in milletvekili dokunulmazlığının kaldırılması talebi de İYİP'den geldi. Son günlerde Erdoğan'la samimi pozlar veren Akşener'in, AKP'nin İYİP'le ittifak arayışlarının, bu kararda etkisi olduğu görülüyor.

AKP, HDP'nin kapatılmasını isteyen cepheyi genişletmeye çalışıyor. Diyarbakır il yönetimi hakkında "teröre destek vermek"ten dava açtırması da, bu yönde atılmış bir adım olarak görülebilir. Dahası, HDP'yi Kürt halkı ile karşı karşıya bırakma çabası

içinde. **Annelerin eyleminin yanı sıra, birçok şehirde HDP karşıtı yürüyüşler örgütlüyor. Devlet memurlarını bu yürüyüşlere katılmaya zorluyor. Yürüyüşler memurlarla sınırlı ve kitlesel bir boyut kazanmamış olsa da, tehlikeli bir planın işlediğini gösteriyor.**

Sonuç olarak

Bugüne kadar Kürt hareketinin kurduğu birçok yasal parti kapatıldı. Buna HDP de eklenebilir. Fakat **parti kapatmayla Kürt sorununun bitmediği, bitmeyeceği ortada.** Buna rağmen AKP, böyle bir adım atabilir. Krizle bunalan kitleleri, bir kez daha şovenizmle oyala-yabilir. Suriye savaşına dalarak, geriye gidişini durdurmaya çalışabilir.

Zaten **Kürt hareketine dair atılan tüm adımlar, uzun bir süredir Suriye endekslili olmuştur. Kürt hareketi de Rojava'da elde edilen fiili bağımsızlıktan bu yana, asıl gücünü Suriye'ye yığmıştır.** Dolayısıyla Kürt hareketinin merkezi artık Suriye'ye kaymıştır. Devletin de içte Kürt hareketine dönük her planı, Suriye'deki gelişmelere göre şekillenmektedir. Son günlerde yeniden ısıtılan "güvenli bölge"nin seyri, HDP'ye dönük saldırıların çapını da belirleyecektir.

Kitle desteğini her geçen gün yitiren AKP, savaş dahil her tür atraksiyon ile ayakta durmaya çalışıyor. Fakat attığı adımlar, onun gidişini hızlandıran bir etki de yapabilir. Tabi ki, bunu asıl olarak kitlelerin mücadele gücü belirler.

Süreç boyunca HDP'nin uzlaşıcı tutumunun AKP'nin saldırganlığını durdurmadığını, aksine daha pervasız kıldırdığını gördük. Kayyumlar karşısında bile güçlü bir karşı koyuş ortaya konmadı. Oysa bunun zemini oldukça fazlaydı. AKP'yi sadece seçimleri kazarak geriletmenin mümkün olmadığı artık görülmeli. Kitlelerin tepkisi eylemlere dökülmediği ve bunun önü açılmadığı sürece, bu saldırı furyası durdurulamaz.

Demirtaş'ın tahliyesi yine engellendi

HDP'nin eski eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın tahliyesi, çeşitli bahaneler uydurularak engelleniyor. Zaten tutuklanması da, uydurma suçlamalara, yalan ve iftiralara dayanıyordu. Birçok siyasi tutsak gibi, onun da hapsedilmesi, hukuki değil siyasi bir karardı. Dolayısıyla Demirtaş'la ilgili verilen tüm kararlar, konjoktüre uygun siyasi kararlar oldu.

Bunu en son 18 Eylül'de görülen Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) tahliye kararı sonrası gelişmelerde gördük. AİHM bir kez daha Demirtaş'ın tahliyesine hükmedince, yeniden tutuklama kararı çıkartıp tahliyesini engellediler.

Aynı günlerde CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu'na 6 yıl önce attığı tweetler gerekçe gösterilerek 9 yıl 8 ay ceza verildi. Keza HDP'lilerin yeniden kazandığı belediyelere yine kayyum atandı. Kısacası AKP, saldırganlığını artırarak devam ettireceğini ortaya koyuyordu.

***

AİHM, ilk olarak geçtiğimiz yıl, 20 Kasım 2018 tarihinde Demirtaş'ın tahliyesine karar vermişti. Fakat Erdoğan; *"AİHM kararı bizi bağlamaz, karşı hamlemizi yapar işi bitiririz"* diyerek karşı çıkmıştı. "Karşı hamle" de önceden hazırlanmıştı zaten. AİHM'deki duruşmadan hemen önce Demirtaş'a 2013 yılındaki Newroz konuşmasından dolayı 4 yıl 8 aylık ceza verildi. AİHM'den tahliye kararı çıkınca da bu ceza onaylandı. Böylece AİHM kararı boşa düşürüldü.

Bunun üzerine Demirtaş'ın avukatları davanın AİHM'in Büyük Dairesi tarafından yeniden incelenmesi talebinde bulundular. Bu kez de "karşı hamle" geldi. Ama daha farklı biçimde...

18 Eylül'de görülecek davadan iki hafta kadar önce 2 Eylül'deki duruşmada, Demirtaş'ın yargılandığı ana davadan tahliye kararı çıktı. Bu durum, Demirtaş'ın AİHM'den karar çıkmadan önce tahliye edileceği beklentisini doğruladı. Fakat öyle olmadı. Dahası, AİHM bir kez daha Demirtaş'ın tahliyesi yönünde karar vermesine rağmen, Demirtaş hakkında yeni bir tutuklama kararı çıkartıldı. Hem de daha önce tahliye edildiği davadan... Belli ki, klikler arası çatışmada Demirtaş'ın tutuklanmasını isteyen kesim, yine galip gelmişti.

Sonuçta başta Demirtaş olmak üzere HDP'li siyasetçiler, hukuka, varolan yasalara kırk takla attırarak içerde tutulmaya devam ediliyor...

***

Demirtaş'ın tahliyesinin engellendiği günlerde, 23 Haziran İstanbul seçimleri öncesi İmralı adasına götürülüp Öcalan'la görüşürülen, doçent sıfatlı Kemal Özcan, Demirtaş'ı hedef alan açıklamalarda bulundu. Demirtaş'ın *"seni başkan yaptırmayacağız"* sözünün "barış süreci"nin bitirilmesinde en önemli gerekçelerden biri olduğunu ileri sürerek, Demirtaş'ı Öcalan'a şikayet edeceğini söyledi. Resmi görevi akademisyen görünen ama MİT'le bağlantısı belli olan bu kişinin, tam da o günlerde sarfettiği bu sözler; devletin Öcalan'la Demirtaş'ı karşı karşıya getirme planının bir parçası olduğu kadar, Demirtaş'ı bir süre daha hapis tutma isteğini gösteriyordu.

Esasında AKP-MHP ittifakı ve ona dışardan destek sunan Perinçek'in Vatan Partisi birlikteliği, siyasi olarak Kürt düşmanlığına dayanıyor. Kürt hareketi üzerinde baskı ve şiddetin artırılması, Kürt halkının yalan ve demagojiyle aldatılması, resmi ideolojinin yeniden hakim kılınması, HDP'nin kuşatılması, kazanılan mevzilerin geri alınması, hatta HDP'nin kapatılması gibi birçok noktada işbirliği içindeler. AKP'nin 2015 yılına kadar sürdürdüğü "açılım", "çözüm süreci" gibi sözde "barışçıl çözüm"leri terkedip, saldıırı politikasına geçtiği dönemden itibaren bu ittifak oluştu.

Elbette bunun Suriye savaşıyla, emperyalist devletlerin Türkiye'deki çıkarlarıyla doğrudan bağlantısı bulunuyor. Demirtaş başta olmak üzere Kürt siyasetçilerinin tutuklanması da, bu yeni yönelimin bir parçasıydı. Onların 3 yıldır bırakılmaması, özellikle Demirtaş'ın AİHM kararlarına rağmen tahliyesinin engellenmesi, bunun sonuçlarıdır.

***

Demirtaş, 20 Kasım 2016 yılından itibaren Edirne Cezaevi'nde. Yani 3 yıldır tutuklu. Normalde "denetimli serbestlik" hakkından yararlanması gerekiyor, fakat buna rağmen serberst bırakılmıyor. Aksine yeni cezalar verilerek tahliye edilmesi her defasında engelleniyor.

Davanın siyasi bir dava olduğu, onun için hukuki hakların, yasaların hiçbir anlam ifade etmediği, bu dava şahsında bir kez daha ve en açık haliyle görülüyor. Öyle ki, Erdoğan *"AİHM kararı bizi bağlamaz"* diyebiliyor. AİHM'in son tahliye kararına da *"onları bırakamayız"* diyerek karşı çıkabiliyor; hakimler de gereğini yapıyorlar! Hem de *"aynı suçtan iki kez ceza verilemez"* hükmünü rahatça çiğneyerek!..

Bu durum Demirtaş ve HDP'li siyasetçilerin tahliyesinin, AİHM kararıyla ya da AKP'nin insafıyla olmayacağını açıkça ortaya koymuştur. Bunun tek yolunun, kendi gücüne dayanmak, mücadeleyi yükseltmek olduğu ortadadır. Ne var ki, bugüne dek bu yönde büyük ve ciddi bir kampanya yürütülmedi.

Bu koşullarda Demirtaş'ın ve HDP'lilerin tahliyesi, AKP-MHP ve ona eklenenlerin ittifakının parçalanması anlamına gelecek. 31 Mart seçimlerinden bu yana yaşadığı kan kaybı daha açık görülen AKP'nin, ayakta durabilmek için yeni ittifak ve yeni bir yönelim arayışına girdiğini gösterecek.

Tabi ki, bu tahliyeleri, burjuva klikler kavgasının bir parçası olmaktan çıkarmak mümkün. Bu da başta Kürt halkı olmak üzere halkların mücadelesiy-le gerçekleşecek.

Kim yaparsa yapsın: ORMAN YAKANLAR KINANMALIDIR!

Yaz ayları boyunca, ülkenin dört bir yanında orman yangınları yaşandı. Zaten son yıllarda orman yangınlarında gözle görülür bir artış vardı. Üstelik yetkililer bu yangınları adeta seyrediyor, söndürme faaliyetlerini “dostlar alışverişte görsün” tarzında yürütüyordu. Bu yıl ise, işi ifrada vardırıldılar. Günlerce ormanlar cayıp cayıp yanarken, THK'nın yangın söndürme uçaklarını kullanmayıp helikopterle söndürmeye kalktılar. Orman Bakanı, ipe-sapa gelmez çelişkili sözler sarfetti. Bu durum tepkileri daha da arttırdı; yangınların arkasında AKP'nin olduğu, en azından gözyumdukları yönündeki inancı pekiştirdi.

Kitlelerin gözünde ormanları yakanlar, inşaat şirketlerine yeni rant alanları açmak isteyenlerdi. Önce orman yakılıyor, sonra bir yasa ile o bölge imara açılıyor, ardından oteller, rezidanslar yükseliyordu. Ya da maden şirketlerine daha rahat çalışabilmeleri için zemin hazırlanıyordu. Her halükarda hükümetin ve kapitalist-emperyalist şirketlerin çıkarına yarıyordu. Bunun farkında olan halk, hükümeti suçluyor, ona olan tepkileri artıyordu.

Bu yıl tepkiler öncekilerden daha fazla oldu. Kaz Dağları'nda altın arayan maden şirketiyle birleşen şekilde AKP'nin doğa katliamına duyulan öfke, artık eylemlere dökülmeye başladı. Tam da böyle bir dönemde **PKK öncülüğünde oluşmuş olan “Halkların Birleşik Devrim Hareketi” (HBDH) İstanbul-Aydos ve Muğla'da çıkan yangınları kendilerinin yaptığını açıkladı. Arkasından Nuçe Civan sitesinde “Ateşin Çocukları İnişiyatı” adına yapılan açıklamada, onlarca orman yangını üstlenildi.**

Bu konuda köşeye sıkışan AKP için, bulunmaz bir fırsat doğdu. Yandaş medyası aracılığıyla “bizi suçlamayı bırakın, yangınları PKK çıkartıyor” diyerek, işin içinden sıyrılmaya kalktılar. Her orman yangınında AKP'ye öfke saçan halk ise, şaşkınlık içine düştü. Bu, devletin bir yalanı mıydı, yoksa gerçekten PKK mi yapmıştı?!

Söz konusu açıklamalar, ANF ve Nuçe Civan sitelerinden duyurulmuştu ve sonrasında herhangi bir yalanlama da gelmedi.

Dahası, HDP milletvekili Ahmet Şık başta olmak üzere kimi HDP'lilerden de tepki almış, karışıklı atışmalara yol açmıştı. Yani inanılması zor

da gelse, bazı yangınları bu örgütlerin yaptıkları kesinleşti.

Böyle eylem olur mu?

Halkların Birleşik İntikam Milisleri (HBİM) adına yapılan açıklamada; **devletin Kürdistan'ın çeşitli illerinde yaptıkları doğa katliamı sıralanıyor, ardından “milislerimiz, Kürdistan'daki doğa katliamına misilleme olarak İstanbul ve Muğla'da iki sabotaj eylemi gerçekleştirmiştir” deniyor.** Ve yangınların ardından köylerin, otellerin boşaltıldığını, iş makinelerinin yandığını, turistlerin bölgeyi terkettiğini söyleyerek, bu sayede turizme darbe vurdukları iddia ediliyor.

Neresinden tutsanız iler-tutar yanı olmayan bir yaklaşımla karşı karşıyayız.

Birincisi, “devletin doğa katliamı” sadece Kürdistan'da değil, Karadeniz'den Ege'ye yurdun dört bir yanında gerçekleşiyor. Kürt illerinde daha fazla olması ve gerilla mücadelesini engellemek gibi bir fark bulunması dışında, ülkenin tamamında doğayı ve tüm canlıları katlediyorlar.

İkincisi, devletin yaptığı yöntemlere “misilleme” adına aynı şekilde yanıt verilir mi? Verilirse, ondan bir farkın kalır mı? Bir başka ifadeyle “amaca giden her yol mübah” mıdır? Hem de “doğa katliamı” gibi asla kabul edilemeyecek bir biçime “eylem”, dahası “devrimci eylem” denilebilir mi?

İşkence nasıl insanlık suçuyorsa, doğa katliamı da insanlık suçudur! Devlet işkence yapıyor diye, nasıl düşmana bile işkence yapılmasını reddediyorsak, orman yakmak gibi bir doğa katliamını da aynı şekilde reddetmeliyiz. Üstelik doğanın sınıfsal bir kimliği, işlediği bir suç da yoktur, olamaz!

Üçüncüsü, bu tür bir “misilleme” anlayışı, at iziyle it izini birbirine karıştıran, her tür provakasyona açık bir ortam yaratır. Oysa devrimci bir eylem, hiçbir boşluğa, çarpıtmaya imkan

tanımayacak netlikte mesajların doğru şekilde verildiği ve yerine ulaştığı somutlukta olmalıdır. **Öyle bir hat izlenmelidir ki, işçi ve emekçiler, devrimci eylemle provakatif girişimleri rahatlıkla ayırdedebilsin, ‘bunu devrimciler yapmaz’ diyebilsin.** Bu da ancak devrimci eylem çizgisinin arılığını korumakla, bu çizgiden sapmayan bir pratik sergilemekle olur.

Aksi halde tıpkı orman yangınlarında olduğu gibi, devlete, işlediği suçları devrimcilerin üzerine atma fırsatı verilir ve halkın da buna inanmasına yolaçar. Yani devletin yalan ve demagojisine zemin hazırlanmış, ona hizmet edilmiş olur.

Ama'sız, fakat'sız kınamak

PKK'nin önceki yıllarda kitle ve doğa katliamına dönük eylemleri olmuştu. Şimdi Türkiye Devrimci Hareketi'nden birçok örgütü içinde barındıran HBDH gibi cephesel bir örgütün de benzer yöntemlere başvurduğunu görüyoruz.

HBDH'nin bundan önceki eylemleri de sorunluydu. Örneğin Kılıçdaroğlu'nun da içinde bulunduğu CHP konvoyuna Artvin-Şavşat yolu üzerinde saldırı düzenlenmesi; Dersim-Ovacık'ta halktan insanların yaralanmalarına yolaçan, adliye lojmanları önünde bomba yüklü bir arabanın patlatılması gibi... HBDH içinde yer alan örgütler, ideolojik-siyasi olarak Kürt ulusal hareketinin yürüncesine girmekle kalmadılar, eylem çizgisiyle de ona benzediler. Artık işi, orman yakma raddesine kadar vardırıldılar.

Üstelik **HBDH'nin içinde kendine devrimci, komünist, marksist-leninist diyenler bulunuyor. Bu yönüyle tüm devrimcileri zan altında bırakan, onları kitleler nezdinde zora sokan bir yanı da var.** Daha önemlisi, Kürt hareketinden başlayıp Türkiye devrimci hareketine sirayet eden yanlış eylem biçimlerinin böylesine yayılabilmesi ve savunulabilmesidir.

Elbette bunu, güçlü bir karşı çıkış görmediklerinden yapabiliyorlar. Oysa **her kim yaparsa yapsın doğaya ve halka zarar veren eylemlerin karşısında durmak ve kınamak gerekir.** Hiçbir bahanenin arkasına saklanmadan, son dönemin yaygın deyimle “amasız, fakatsız” tepki göstermek olmazsa olmazdır. Yanlışta yanlış demek, ilkeli ve tutarlı olmak için, komünist ve devrimci olmaya bile gerek yoktur. Kendisine saygısı olan herkesin böyle davranması gerekir.

Orman yakmak gibi bir suç “eylem”, “misilleme” diyerek yücelten ve oradan kendilerine dokunulmazlık sağlamaya kalkanlara, ciddi bir tepki gösterilmez ise, bu tür eylemlerin ne yazık ki sonu gelmez. Ve bu durumun zararını tüm devrimciler çeker.

Hal böyleyken karşı çıkışlar kişisel ya da sınırlı kalmaktadır. Oysa tüm devrimci-demokrat kesimler, kitle örgütleri, bu tür eylemleri kınamalı ve bunu yapan örgütleri özeleştiriyip yapmaya zorlamalıdır. Bu örgütlerin tabanlarında yeralan devrimciler de tepkilerini ortaya koymalı, örgütlerini devrimci tarzda sorgulamalıdır. Öyle bir basınç oluşmalıdır ki, bir daha hiçbir örgüt bu tür biçimlere bir daha başvurmasın, başvurularına izin vermesin...

Aramco'ya saldırı: İran yine hedefte!

Suudi Arabistan'ın dev petrol şirketi Aramco'nun en önemli petrol üretim tesisleri Abqaiq ile Khurais, 14 Eylül günü saldırıya uğradı. Bu saldırı, dünya ekonomisini de siyasetini de yerinden oynattı.

Abqaiq, dünyanın en büyük petrol işleme tesisi; Khurais ise, Suudilerin ikinci en büyük petrol sahası. Bu iki alanda günlük 5.7 milyon varil petrol üretiliyor. **Suudi Arabistan'ın toplam petrol üretiminin yarıdan fazlası bu iki sahada gerçekleştiriliyor. Saldırıları, Suudi Arabistan'ın dünya petrol piyasalarına sürdüğü petrolün yüzde 50'den fazla düşmesine neden oldu.** Bu da petrol fiyatlarının yüzde 15 artmasını getirdi. Dünya ekonomisi bu durumdan doğrudan etkilendi.

Diğer taraftan saldırıyı, Yemenli Husiler üstlenmişti. Saldırının, 10 SİHA (Silahlı insansız hava aracı) tarafından gerçekleştirildiğini açıkladılar. Ancak ABD başta olmak üzere batılı emperyalistler, bu saldırılardan İran'ı sorumlu tuttu. **Yemen'in bu düzeyde bir saldırıyı gerçekleştirecek güç ve kapasiteye sahip olmadığını ileri süren ABD, İran'a dönük saldırgan ve savaş çığırtkanı söylemlerini yeniden yükseltti.** ABD'nin arkasından İngiltere, Fransa ve Almanya, İran'ı suçlayan, saldırıların sorumluluğunu İran'a yükleyen açıklamalar yaptı. Bir kere daha savaş çığılıkları ortalığı kapladı.

2017'den itibaren Yemen'deki Husi yönetimi, Suudi Arabistan topraklarına dönük birçok saldırı gerçekleştirmişti. Özellikle Suudi Arabistan'ın güney-doğu sınırlarındaki çeşitli tesisleri ve hatta askeri üs noktaları, Yemenliler tarafından birçok defalar saldırıya uğradı. 2018 yılında Riyad'daki Krallık Sarayı'na iki SİHA ile saldırı düzenlendi. Keza Suudi petrolüne dönük saldırıları da ilk değil. Geçtiğimiz Mayıs ayında Doğu-Batı Ham Petrol Boru Hattı'nın pompalarını hedef alan bir saldırı düzenlemişti. Ardından 17 Ağustos'ta günlük 500 bin varil petrol üreten Şeybe petrol sahasına saldırı yapıldı. Ve bunların hiçbirisi bu kadar büyük bir gündem oluşturmadı. Aramco'ya dönük saldırıların bu kadar etkili olmasının ise birden fazla nedeni var.

Birincisi; saldırıların yarattığı tahribat sadece Suudi krallığını değil, dünya ekonomisini sarsacak düzeydeydi. Suudi Arabistan dünyada petrolü çıkarma maliyetinin en düşük olduğu ülkelerden birisi. Petrol yatakları yüzeye yakın ve petrolün kalitesi yüksek. Öyle ki, Suudi topraklarında petrol çıkarma maliyeti, 2-15 dolar arasında değişiyor. Mesela Kanada'da bir varil petrolün çıkarılması 40 dolara mal oluyor. **Bu aşırı karlı durum, Suudi petrolünün dünya piyasalarını belirleme olanağını sağlıyor. Suudi Arabistan, dünya ham petrolünün yaklaşık yüzde 10'unu üretiyor.** 2 trilyon dolarlık değeri olan Aramco petrol tekeli ise, (Suudi Arabistan dışındaki yatırımlarıyla beraber) dünyadaki petrol rezervinin yüzde 16'sını tek başına kontrol ediyor. Ve rakipleri Exxon Mobil, Shell, BP gibi dev petrol tekellerini geride bırakıyor.

Yemen saldırısı, işte bu petrol imparatorluğunun tam kalbini hedef almıştı. Aramco'nun en önemli tesisleri zarar görünce, Suudi Arabistan'ın petrol üretimi yarıdan fazla azaldı; dünya petrol arzı, yüzde 6 oranında düştü ve tüm dünyada petrol fiyatları bir anda fırladı.

İkincisi; saldırılar ABD'nin en önemli ihraç malları arasında bulunan Patriot savunma sisteminin güvenilirliğinin sorgulanmasına yolaçtı. Aslında daha '90'lı yıllardan itibaren Patriot sisteminin zayıflıklarının bulunduğu, Rusya'nın savunma sistemlerinin daha etkili olduğu biliniyordu. Daha o yıllarda Rusya'nın S-300 ile Patriot'u yarıştırmaya (eşit koşullarda deneme yapma) önerisi, ABD tarafından reddedilmişti. Üzerinden 30 yıl geçti, Rusya daha ileri niteliklere sahip S-400'leri üretti, S-500'lerin çalışmasını başlattı, ancak Patriot'larda bir gelişme olmadı.

Bu gerçek biliniyor olmasına rağmen, ABD ile askeri ilişkileri sürdürme isteğinde olan ülkeler, Patriot satın almaya devam ediyor. Aramco'ya yapılan saldırıdan sadece birkaç gün sonra, ABD'nin Bahreyn'e Patriot satma anlaşması yapması çarpıcı bir örnektir. Üstelik de Suudi topraklarına konuşlu Patriot'ların, Aramco'ya dönük saldırıyı engelleyemediği böylesine net bir biçimde ortaya çıkmışken. Uzmanlar, patlayıcılarla yüklü birkaç düzine İHA ve güdümlü füzenin hiçbirinin, Patriot tarafından görülerek etkisiz hale getirilmediğini tespit ettiklerini açıkladılar. Tek bir füzesi 3 milyon dolar olan Patriot sistemi, tanesi 10 bin dolar civarında olan dronlar karşısında etkisiz kalmıştı!

Dahası bu durum, Suudi Arabistan'ın başına ilk defa gelmiyordu. Mart 2018'de Husiler, Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'a 7 adet füze ateşlemişler; bunlardan sadece 1 tanesi Patriot'lar tarafından vurulmuştu. Diğer Patriot füzeleri, daha bataryalarından çıkmadan infilak etmişti.

Bu tablo, Putin tarafından alaylı biçimde gündeme alındı. Suriye'nin geleceğini konuşmak üzere üçlü zirve için Ankara'da bulunan Putin, Suud'lara *"topraklarını savunmak için Rusya'dan S-400 ya da S-300 savunma sistemlerini almalarını"* teklif etti ve adeta alay eder gibi, bu sistemlerin Suudi Arabistan'a yönelik her tür saldırıyı "önleyeceği"ni belirtti.

Üçüncüsü; bu saldırılar Yemen'deki vahşi işgal ve savaşı yeniden gündeme getirdi. 2011 yılında Arap dünyasında halk isyanlarının başladığı dönemde Yemen de hareketlenmiş, Cumhurbaşkanı Ali Abdullah Salih'e karşı Ocak ayında protestolar başlamıştı. **Aşiretlerin hakimiyetindeki Yemen'de halkın yoksulluk karşıtı talepleri, Husi aşiretlerin yönetimde**

İran, ABD'nin kolayca saldıırabileceği bir ülke de değil. Afganistan ya da Irak gibi, pervasızca işgal etmesinin olanağı yok. Suriye savaşında olduğu gibi, kullanabileceği farklı askeri güçler de oluşturamıyor. Suudi Arabistan gibi en önemli para kaynaklarından birine dönük etkili saldırı gerçekleştirildiğinde bile, tehditler savurmanın ötesine şimdilik geçemiyor.

daha fazla hak elde etme taleplerine eklenmişti. Yemen ile 2 bin kilometre sınırı olan Suudi Arabistan, Yemen'de kurulu düzenin sürmesi için Salih'i destekledi. Fakat kitle tepkisi yükselince, Salih yönetimi bırakmak zorunda kaldı.

Yemen, Akdeniz'den gelip Kızıldeniz'den geçerek Hint Okyanusu'na doğru uzanan deniz ticaret yolunun en kritik noktasında bulunan Bab el Mendeb Boğazı'nı kontrol eden bir ülke. Güneyinde denize sınırı olmayan Suudi Arabistan'ın deniz ticaret yolu bir taraftan Bab el Mendeb Boğazı, diğer tarafta İran'ın kontrolündeki Hürmüz Boğazı'na uzanmak zorunda. İran ile sorunları büyük olan Suudi Arabistan için İran'ın kontrolündeki bir Yemen, büyük bir tehdit anlamına geliyor. Bu nedenle müdahale etmesi kaçınılmaz oluyor.

Suudi Arabistan, Arap isyanları başladığında Bahreyn'de ortaya çıkan Şii direnişini bastırmak için doğrudan asker göndermişti. Ancak güçlü bir halk desteği olan Husilerin direnişi karşısında, başlangıçta Yemen'e asker gönderemedi. Cumhurbaşkanı Salih istifa etti, sonrasında yapılan seçimlerde ise Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin desteklediği Abdurrahman Mansur Hadi başa geçti. Sonrası, Yemen'de üç iktidar gücünün çatışmasına dönüştü. Azledilen Salih'in taraftarları, BM, Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin tanıdığı hükümet ve İran tarafından desteklenen Husiler... Husiler, önce iktidar boşluğunu değerlendirerek ülkenin kuzeyinde kontrolü sağladılar, ardından 2014 yılı sonlarında başkent Sana'yı tamamen ele geçirdiler. Bu arada Husilere karşı bir denge unsuru olarak El Kaideci, İŞİD'çi güçler, Müslüman Kardeşler de ülkenin belli noktalarına yerleştirildi.

Husilerin sürekli güç kazanmaya devam etmesi karşısında, 2015 yılında Suudi Arabistan Yemen'e ordu gönderdi ve savaşa doğrudan dahil oldu. Artık meşru Yemen hükümeti olarak tanınması gereken Husi Ensarullah hareketi de, Suudi Arabistan topraklarında pek çok önemli askeri eylem gerçekleştirdi. İran ve Çin tarafından desteklenen Husi yönetim karşısında, Suudi Arabistan'ın doğrudan askeri işgali ve ABD'nin cihatçılara dönük desteği yetersiz kaldı.

ABD, Yemen'de gücü ele geçirmeyi başaramadı. Ancak yıllar süren bu savaş boyunca onbinlerce Yemenli öldü, savaşın acıları bütün ülkeye yayıldı. Halk daha da yoksullaştı, gıdaya-ilaça erişim olanaksız hale geldi.

Dengelerin hep batının ve Suudi Arabistan'ın aleyhine döndüğü koşullarda, Güney Yemen'in bölünmesi tartışması da başladı. Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), desteklediği güçlerin Güney Yemen'de bir iktidar kurması için uğraşırken, Suudi Arabistan'ın desteklediği Hadi güçleri, ülkeyi bir bütün olarak ele geçirme hedefini sabote ettiğini düşündükleri bu tutuma tepki gösterdi. Ve BAE ile Suudi Arabistan'a bağlı güçler, ülkenin en önemli kenti olan Aden'de kendi içinde çatışmalara başlarken, Yemen'den havalanan füzelerin Aramco petrol tesislerini vurması, dünyanın gündemine oturdu.

Dördüncüsü; saldırılar bir kez daha İran'ı hedefe çakılmasına neden oldu. Her ne kadar Yemen, Aramco'ya dönük saldırıyı kendisinin düzenlediğini ileri sürse de, askeri uzmanlar SİHA'ların "kuzeyden" (yani İran'dan) geldiğini tespit etmişti. Kaldı ki, SİHA'lar Yemen'den gelmiş bile olsa, İran desteği olmadan Husilerin böyle bir saldırı düzenleme gücü olmazdı.

Bu durumda, İran'a dönük savaş söylemleri arttı. ABD'nin ardından İngiltere, Almanya gibi batılı emperyalist ülkeler, saldırılardan İran'ı sorumlu tuttular. ABD'li senatör, İran'ın petrol rafinerilerine yönelik saldırı gerçekleştirme seçeneğini ileri sürdü.

İran ise cevaben, **"Akdeniz'den Hint Okyanusu'na kadar 2 bin km mesafedeki tüm ABD üslerinin ve uçak gemilerinin İran füzelerinin menziline bulunduğunu"** söyleyerek, büyük bir tehdit savurdu. Keza savaş çıkarsa Suudi Arabistan'ı yokedeceğini de söyledi.

Aslında İran, en büyük tehdidini daha önceden yapmıştı. ABD'nin uyguladığı ambargo nedeniyle istediği oranda petrol satamayan İran, **"biz petrol satamazsak hiç kimse satamaz"** demişti.

2015 yılında İran, 5+1 grubu ile (ABD, Çin, İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya ve AB) nükleer silah programını durdurma konusunda "denetlenebilir" bir anlaşma imzalamıştı. Ancak Trump, ABD'yi

tek tarafı olarak bu anlaşmadan çıkardı, İran'a karşı çok daha güçlü yeni yaptırımlar koydu ve saldırgan bir tutum aldı. Petrol ambargosu bunlardan biriydi. Bu ambargo nedeniyle İngiltere, 4 Temmuz günü İran'a ait bir tankeri Cebelitarık'ta alıyordu; sonrasında serbest bırakmak zorunda kaldı.

Buna karşılık İran, Basra Körfezi'nde ya da Hürmüz Boğazı'nda bulunan petrol tankerlerini kontrol altına almaya başladı. Önce 13 Temmuz'da Panama bandıralı bir petrol tankerine, ardından 31 Temmuz'da menşei açıklanmayan başka bir tankere el koydu. Ayrıca 19 Temmuz'da bir İngiliz petrol tankerini de İran kıyılarına çekti. Son olarak, Aramco'ya dönük saldırıların ardından, bütün oklar kendisine yönelmişken, 16 Eylül günü İran, bu defa da BAE'ye yakıt taşıyan tankere el koyduğunu açıkladı. Eylül ayının başlarında Rusya ile İran'ın Hint Okyanusu'nda ortak tatbikat düzenlemesi de, İran'a yapılan ambargoya Rusya'nın cevabıydı.

***

ABD için İran'ın çok önemli bir hedef olduğu biliniyor. ABD'nin Ortadoğu'daki savaşlarını kazanamamasının en önemli sebebi, İran'ın bu savaşlardaki tutumu. Irak, Suriye ve Yemen'de üç cephede birden ABD karşısında savaşı sürdüren İran, Rusya ve Çin'in doğrudan desteğini arkasına almış durumda.

Askeri gücünü kanıtlamış durumdaki İran, ekonomik olarak da son derece stratejik bir noktada bulunuyor. Dünya petrolünün yüzde 20'sinin geçiş güzergahı olan Hürmüz Boğazı ve Basra Körfezi'ni tek başına kontrol altında tutabiliyor. Yemenli Husiler üzerinden Bab el Mendeb Boğazı'ndaki trafiği de engelleme gücüne sahip durumda.

Onun bu gücü ve etkisi ABD'yi tedirgin ediyor. Ancak İran, ABD'nin kolayca saldırabileceği bir ülke de değil. Afganistan ya da Irak gibi, pervasızca işgal etmesinin olanağı yok. Suriye savaşında olduğu gibi, kullanılabileceği farklı askeri güçler de oluşturamıyor.

Tam da bu nedenle, Suudi Arabistan gibi en önemli para kaynaklarından birine dönük olarak etkili bir saldırı gerçekleştirildiğinde bile, tehditler savurmanın ötesine şimdilik geçemiyor.

"Ölmek istemiyorum"

Emine Bulut'un "ölmek istemiyorum" çığlığı, şiddet gören, katledilen, taciz edilen bütün kadınların çığlığı oldu. Bir kere daha kadın cinayetleriyle öfkelenedik, katilleri lanetledik. Bir sonraki kadın cinayeti basında kendine yer açmıyaya kadar.

Emine Bulut'un tanınmasının nedeni, o sırada mekanda bulunan bir kişinin olayı kaydedip internete koymasındadır. Katliamın infial yaratmasını sağlayan bu kişi, salt bu nedenle gözaltına alındı. Belki de Emine Bulut'un katilinden daha fazla ceza alacaktır.

Çünkü kadının değeri yok. Ülkemizde her gün en az iki kadın, yakınları olan erkekler tarafından öldürülüyor. Bazen birinin adını öğreniyor, yaşadığı vahşeti lanetliyoruz; aynı vahşeti yaşayan binlercesi ise, kimseler bilmeden göçüp gidiyor bu dünyadan.

Katillerin yargılanma süreçleri ise, içler acısı. Kravat takan bir katil, ceza indiriminden yararlanabiliyor mesela. Oysa Türkiye'de katillerin cezalandırılması için yasal boşluklar çok fazla yok. 6284 Sayılı Kadına Yönelik Şiddetin Önlenmesi ve Ailenin Korunması Kanunu ile, birçok konuda yasal düzenleme yapılmış durumda. Keza Türkiye'nin "ilk imzalayan" olduğu İstanbul Sözleşmesi de, kadınlara yönelik şiddet konusunda son derece önemli yasal yükümlülükler getiriyor.

İstanbul Sözleşmesi nedir

"İstanbul Sözleşmesi" 11 Mayıs 2011'de İstanbul'da imzaya açılan "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" metnidir. Metni imzalayan ve onaylayan ilk ülke Türkiye olmuş, Avrupa Konseyi üyesi olan 45 ülke ve AB de sözleşmeyi imzalamıştı. 1 Ağustos 2014 tarihinde yürürlüğe giren sözleşme, toplumsal cinsiyet eşitliği ilkesine dayanıyor.

Sözleşme, kadına yönelik şiddeti, "kamuda ya da özel yaşamda" uygulanan "her türlü fiziksel, cinsel, psikolojik veya ekonomik şiddet, şiddet tehdidi ve ayrımcılık" olarak ayrıntılı tanımlıyor. Yani salt fiziksel saldırı değil, genellikle "şiddet" kapsamında ele alınmayan psikolojik ve ekonomik şiddet de sözleşmede net olarak tanımlanmış durumda.

Sözleşmenin kadınları korumak için ileri sürdüğü 4 temel maddesi var. Birincisi, önleyici tedbirler alınmalı, kadına yönelik şiddetin cesaret bulamayacağı eşitlikçi bir toplum yaratılmalıdır. İkincisi böyle bir toplumu yaratmak hemen mümkün olmadığı için, devlet tehdit sözkonusu olduğunda kadınları etkin ve aktif olarak korumalıdır. Üçüncüsü, kadın korunamadığında, devletin etkin bir kovuşturma ve etkin ceza sistemi oluşturması zorunludur. Dördüncüsü, tüm bu şartların sağlandığı koşulda bile bu yeterli değildir; kadınları geleceğe dönük olarak güçlendirme politikası izlenmelidir.

Sömürü bitmeden kadın kurtulmaz

Yasalar açık. Buna rağmen sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada, kadınlar şiddet mağduru olmaya devam ediyor. Avrupa'da kadınlara karşı şiddeti önlemeye yönelik kuruluş olan Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliği Örgütü'nün raporuna göre, 2012 yılında tüm dünyada 43 bin 600 kadın, yakınları tarafından öldürülmüş. BM istatistikleri 2017'de bu sayının 87 bine çıktığını gösteriyor; günde 238 kadın.

İnsanın insanı sömürmeye başladığı günden bu yana, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayeti vardır. Bu şiddet, bazı ülkelerde ve bazı dönemlerde azalabiliyor; ama hiç bitmiyor. Mesela "batılı demokrasiler" denen kapitalist ülkelerde kadına yönelik şiddet-cinayet rakamları daha düşük iken, dinci-gericiliğin kısırcısındaki ülkelerde çok daha pervasız bir saldırganlık ve çok daha net bir cezasızlık sözkonusudur. Türkiye gibi, dinci-gerici kuşatma altına alınmaya çalışılan, devlet bürokrasisinde şeriat savunanların olduğu

ülkelerde de, kadının toplumdaki yeri ve değeri her geçen gün azaltılmakta, şiddet artırılmaktadır. Çünkü Erdoğan başta olmak üzere, yöneticilerin yaptıkları açıklamalar, kadına yönelik şiddetin meşrulaştırmaktadır.

Kadınların bu çıkışsızlıktan kurtulmasının tek yolu, direnmektir. Toplumsal yaşam içinde yer almak, üretime katılmak, erkek sınıf kardeşleriyle birlikte mücadele etmek, üretimden gelen gücünü kullanmak...

Bugün mücadele ederek, bu düzen sınırları içinde belli haklar kazanmak; kadının yaşam-toplum-üretim içindeki konumunu güçlendirmek elbet mümkündür ve bu mücadele verilmelidir. Ancak kesin çözüm çok daha zorlu bir mücadelenin ürünü olacaktır. Kadının ikinci sınıf haline getirilmesinin ve sömürülmesinin tek nedeni, toplumu sınıflara bölen sömürücü sistemdir. Kadının kurtuluşu da ancak sınıfsız-sömürsüz bir dünyanın kurulmasıyla mümkün olacaktır.

TİKB(B) 6. Konferansı Duyuru ve Çağrısı

Elimize posta kanalıyla ulaşan “Duyuru ve Çağrı”yı güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (Bolşevik), 6. Konferans’ını başarıyla gerçekleştirmiş bulunuyor. Bunun haklı gurunu ve sevincini, başta yoldaşları olmak üzere devrimci-demokrat kesimlerle, işçi ve emekçilerle paylaşmak için bu “duyuru ve çağrı” ile onlara sesleniyor.

Yoldaşlar! Devrimciler!

İşçiler-Emekçiler!

TİKB(B) 6. Konferansı, 2019'un yaz aylarında gerçekleşti. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan 6. Konferansımız, konferans gündemiyle ilgili sunulan raporların tartışıldığı, bunlara son şekillerinin verildiği; mücadeleyi devrimci bir tarzda yükseltmenin yol ve yöntemlerinin üzerinde durulduğu ve kendini buna göre hazırlamak için yeni kararların alındığı bir içerikte; gizlilik koşullarında ve örgütün iradesini yansıtacak biçimde yapıldı.

Konferansın kitlelere duyurusunun ise, ihtilalci komünist hareketin kurucu önderleri Osman Yaşar Yoldaşcan’ın “12 Eylül’e sıkılan ilk kurşun”la ölümsüzleştiği 29 Eylül tarihinde yapılması kararlaştırdı. 29 Eylül, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini andığımız “Ekim şehitleri”nin başlangıç tarihidir ve bu yanyıla da ayrı bir öneme sahiptir. Konferans duyurumuzun bu tarihte yapılması, örgütünüzün şehitlerimize verdiği değer ve onların izinden yürüme iradesinin, 6. Konferans şahsında bir kez daha vurgulanmasıdır.

***

I. Kongremiz’in gerçekleştiği Şubat 2002 tarihinde tespit ettiğimiz “Yeni Emperyalist Paylaşım Savaşı” bugün burjuva ideologların bile kabul ettiği bir gerçektir. Başlangıçta “bölgesel savaş” sonrasında “vekalet savaşı” olarak adlandırılan, ancak hem çapının genişlemesi, hem de gerçek aktörlerin daha net biçimde ortaya çıkmasıyla, artık yaygın biçimde “3. Emperyalist Savaş” olarak nitelenen bir savaşın içindeyiz. Buna karşın bu savaşın nedenleri, savaştaki kamplaşmanın nasıl olduğu, her iki emperyalist savaştan farkı gibi pek çok konuda muğlaklık ve çarpık görüşler varlığını koruyor. Bunları ML ilkeler

işığında yeniden açıklamak ve her gelişme üzerinden somut verilerle sergilemek, günün önemli görevlerinden biri olarak önümüzde duruyor.

I. Kongre’den bu yana gerçekleştirdiğimiz konferanslarda, emperyalist savaşı, bu savaşın içinde Türkiye’nin rolünü etraflıca işledik. 6. Konferansımız’da da, halen varlığını sürdüren muğlaklıkları ve çarpıtılan yönleri yeniden ele aldık; özellikle I. ve II. emperyalist savaştan farklı olan yanları üzerinde durduk. Ayrıca savaşın geldiği noktayı, olası gelişmelerle birlikte resmetmeye çalıştık. Ülkemizi de yakından ilgilendiren emperyalist savaşın yolaçtığı ve yolaçacağı sonuçları, hem karşıdevrim hem de devrim cephesi açısından irdeleyerek, bize doğru görevleri saptadık.

Emperyalist savaş, dünya kapitalist sistemin içine düştüğü krizden çıkma çabasının bir ürünü olduğu kadar, krizin derinleşmesine ve yeni krizlere yol açan bir ortamı da doğurur. 2000’li yılların başından itibaren, yani yaklaşık 20 yıldır dünya, hem emperyalist savaşı hem de çok yönlü krizi yaşıyor. Krizin can alıcı yanını oluşturan tarım krizini ise, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkeler daha fazla hissediyor. 6. Konferansımız, dünyada ve ülkemizde krizin geldiği boyutları, özel olarak da tarım krizini ele aldı. Krizle birlikte işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarındaki değişimi, artan hak gasplarını ortaya serdi ve bu durumun işçi-emekçi mücadelesini nasıl şekillendirdiğini, handikapları ve olanaklarıyla birlikte değerlendirdi.

Savaş ve kriz, egemen sınıfların yönetim biçimlerini de belirleyen iki önemli faktördür. Başta Avrupa olmak üzere dünyada faşizmin yükselişe geçmesi, bu koşullarla bağlantılıdır. Savaşla birlikte artan “mülteci sorunu” ve buna bağlı olarak gelişen “yabancı düşmanlığı” faşizmin kitle tabanını oluşturmada önemli bir rol oynamaktadır. Keza ekonomik krizin derinleşmesiyle büyüyen işsizlik ve yoksulluk, devrimci bir çıkışın yaratılmadığı koşullarda, faşizmi güçlendirmektedir. Ülkemizde de son 20 yıl, dinci-gericilik ile şoven-milliyetçiliğin azgınlaştığı, elele vererek faşizmi pekiştirdikleri bir dönem

oldu. “Tek adam rejimi” olarak adlandırılan bir noktaya gelmesi ise, onun hem zirvesi hem de aşağı doğru inişin başlangıcıydı.

6. Konferansımız; dünyada faşizmin yükselişine karşılık, hemen her yerde gerçekleşen halk ayaklanmaları üzerinde durdu. Bunların çıkış noktası da savaş ve krizdi. Yani işçi ve emekçiler, ezilen halklar, savaşa ve krize boyuneğmemiş, birçok yerde isyan etmiş ve ayaklanmalar gerçekleştirmişti. Ne var ki bunlar, devrimci bir önderlikten yoksun oldukları için, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından farklı yönlerle kanalize edilebildi. Bu durum, halk ayaklanmalarında “önderlik boşluğu”nun belirleyiciliğini bir kez daha somut olarak gözler önüne serdi. Ayaklanmalardaki taleplerin karşılanması, daha önemlisi devrim ve sosyalizmle taçlanabilmesi için, komünist ve devrimci bir önderliğin gerekliliği, acı deneyimlerle ve yakıcı biçimde tekrar kendini ortaya koydu.

Günümüzde temel sorun; halk isyanları ve ayaklanmalarının böylesine yaygın biçimde arttığı bir kesitte, komünist ve devrimci hareketin en güçsüz dönemini yaşamasıdır. Elbette her hareket, kendi örgüt biçimlerini ve önderlerini yaratır. Fakat bunlara bilinçli bir ifade kazandırılmaz ve devrimci bir perspektifle ileriye çekilmez ise, yenilgi kaçınılmazdır. En son Fransa’daki “Sarı Yelekliler” bunun somut göstergesi olmuştur.

Bunlardan hareketle 6. Konferansımız, son on yıla damgasını vuran halk ayaklanmalarının devam edeceğini; bunların devrime sıçrayabilmesinin ise, en başta komünist ve devrimci örgütlerin, üzerlerine düşeni yapmasına, faşizme karşı mücadeleyi reformizme karşı mücadeleyle birleştirerek kitleleri doğru yönlendirmesine bağlı olacağını vurguladı. Bunun da yolunun, bu hareketlerin içinde yeralmaktan, somut gelişmelere somut çözüm önerileri sunabilmekten geçtiğini; aksi halde kitlelerin gerisinde kalmaya ve gerçek siyasetten silinmeye mahkum olacağını belirtti.

Dünya ölçeğinde kitlelerin devrim isteğinin artığı, fakat bunun reformizm ve onun dip noktası olan parlamentarizm

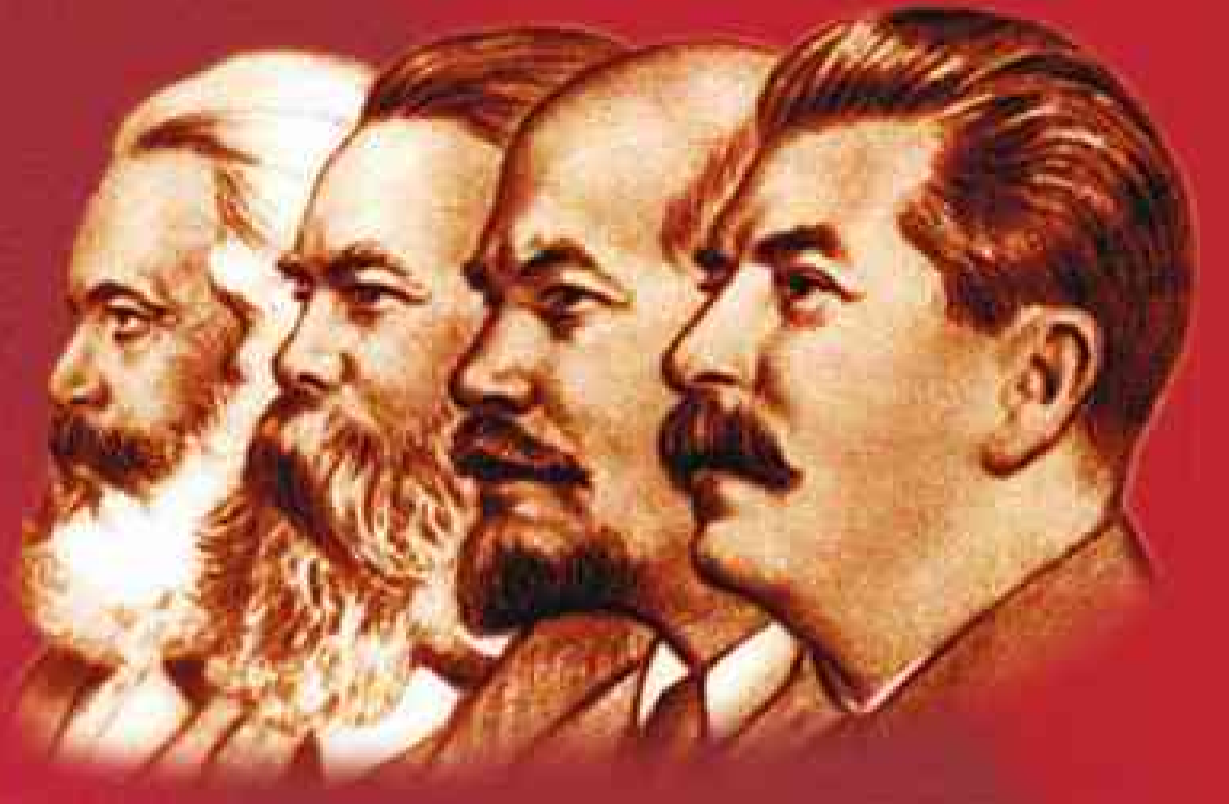
eliyle boğulduğu bir dönemden geçiliyor. Avrupa’da Sriza, Podemos vb. Latin Amerika’da Bolivarıcı hareket, kitlelerin devrim isteğinin sömürülmesi ve onlara bağlanan umutların hüsrarla sonuçlanması yönünden çarpıcı ve öğretici özellikler taşımaktadır. Reformistler ve kimi devrimci yapılar tarafından şişirilen ve kitlelere umut diye sunulan bu hareketlerin, bırakalım sosyalist olmayı, devrimci bile olmadığını başından itibaren ortaya sermiştik. 6. Konferansımız, geline nokta üzerinden bu konuyu yeniden ele aldı. Sadece reformistlerin değil, devrimci örgütlerin de esen rüzgarlardan etkilenip kitleleri yanlış yönlendirdiğini vurguladı. Tespitlerinin yanlışlığı yaşam tarafından kanıtlandığı durumda bile, bir özeleştirilmeden üstünün örtülmesinin, bir sonraki esen rüzgarda benzer hataların işlenmesine yolaçtığını; dahası devrimcilerin itibar kaybını büyüttüklerini, genel olarak devrime zarar verdiklerini belirtti.

Bunu somut biçimde kendi ülkemizde de görüyoruz. Kürt ulusal sorununu “barışçıl yollardan çözmek” adına emperyalistlerle ve işbirlikçileriyle yapılan görüşmeler, her defasında hüsrarla sonuçlanmasına rağmen artarak sürüyor. Suriye savaşıyla birlikte Kürt hareketinin merkezini Suriye’ye kayması, bu zemini güçlendirdi. Kimi devrimci hareketlerin de “Rojava Devrimi”ni yaşatma” adına buna ortak olması, Türkiye devrimci hareketinin en önemli özelliklerinden anti-emperyalizmi törpülediği gibi, halklar arasında birliği parçalayan, gerçek kurtuluşun yolunu perdeleyen, devrim ve sosyalizm hedefini kaybettiren bir noktaya evrildi.

Elbette bütün bunlar, dünya ölçeğinde işçi ve komünist hareketlerin gerilemesiyle bağlantılıdır. Küçük-burjuva devrimci örgütler, sınıfsal yapıları gereği burjuva görüşlerden daha fazla etkilenmekte ve o tarafa meylenmektedir. Genel olarak halk hareketinden, işçi sınıfının başını çektiği direnişlere, genel grevlerle birleşen ayaklanmalara geçildiği zaman, bu tür savrulular olabildiğince azalacak ve komünist hareketlerin güçlenmesinin zemini artacaktır. Tabi ki, bu zemini doğru değerlendirmek koşuluyla... 6. Konferans, bu gerçeğin altını bir kez daha çizerek, buna uygun bir donanım içine girilmesi üzerinde durdu.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Emperyalist-kapitalist sistem, savaş ve kriz üretmek dışında insanlığa hiçbir şey sunmuyor. Sosyalist sistemin ortadan kalkmasından, komünist ve devrimci hareketlerin güç kaybetmesinden bu yana, dünya çok daha kötü bir hale geldi. Kapitalizm, sadece

insanlara değil, tüm canlılara ölüm saçıyor; dünyanın mahvoluşunu hızlandırırken, kendisi için uzayda yeni koloniler arıyor. Dünya üzerindeki paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması anlamına gelen emperyalist savaş, günümüzde uzayı da kapsayan bir biçime bürünerek tüm evreni tehdit ediyor. Kapitalizmin durdurulamayan azami kar hırsı, insanlar üzerinde daha fazla sömürü; doğa üzerinde daha fazla talan ve tahribat yaratıyor. Bugün doğanın katledilmesine karşı verilen mücadele, insanlığın kendi geleceğine sahip çıkma, yaşam hakkını savunma mücadelesi haline gelmiştir. HES’lere, JES’lere ve her tür maden şirketine karşı mücadelenin kitlesel bir hal alması, bu durumun artık daha net biçimde görülüyor olmasındandır.

Son 20 yıldaki gelişmeler, insanlığın kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğunu, her gün somut biçimde gösteriyor. İşçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı mücadelesi, aynı zamanda insanlığın ve doğanın kurtuluş mücadelesidir. Bunların bu kadar içiçe geçtiği bir dönemi ilk kez yaşıyoruz. Çünkü kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm, onun çürüten, can çekişen yönünü daha fazla ortaya seriyor. Sosyalist bir tehditte yoksun kaldığı anda, ne denli vahşi olduğunu; hem ekonomik sömürü koşullarıyla, hem de siyasi olarak dinci-gericiliği hortlatması ve faşizme sarılmasıyla, tüm çıplaklığı ile ortaya koymuş bulunuyor.

Servet-sefalet uçurumunun ulaştığı boyutlar, burjuva ideologları bile korkutan düzeye varmış durumda. Bir yanda aşırı üretim patlaması yaşanıyor; diğer yanda açıklıktan ölen insanların sayısı artıyor. Savaşlarda milyonlarca insan ölüyor, yaralanıyor, sakat kalıyor. “Doğal felaket” denilen, aslında kapitalizmin

yolaçtığı sellerde, depremlerde, tsunamilerde yine milyonlarca kişi can veriyor. Her gün sayısız işçi, iş cinayetlerinde katlediliyor; yüzlerce kadın, erkek şiddetle ölüyor, yaralanıyor; bir o kadar çocuk şiddete, tecavüze maruz kalıyor, kaçırılıyor, öldürülüyor...

Kısacası bu sistem, emeğiyle geçinen herkese ve onların çocuklarına ölüm saçıyor. Her gün ölmek ve ölümü beklemek yerine, bu sömürü ve soygun düzenini alaşağı etmek için savaşmayı tercih etmek, her şeyin ötesinde onurlu bir duruşu seçmektir. 6. Konferans’ta, nasıl bir dünyada yaşadığımızı ve buradan nasıl kurtulacağımızı bir kez daha ortaya koyan TİKB(B); kapitalist-emperyalist sisteme karşı olan herkesi, savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadeleye çağırıyor! Her tür hak gaspına, sömürü ve soyguna karşı gelişen halk ayaklanmalarını, devrimle taçlandırabilmek için komünistlerin yanında yer almaya çağırıyor!

Sadece işçi sınıfının değil, tüm emekçilerin, insanlığın ve doğanın kurtuluşu; sınıf hareketinin komünist hareketle birleşmesiyle gerçekleşecektir. Bu yonde atılacak her adım, zafere doğru giden yolu kısaltacaktır. TİKB(B) 6. Konferansı, bu yolda bir kilometre taşı olabilmek için, aldığı kararları yaşama geçirme sözü veriyor. Ve işçi ve emekçileri buna omuz vermeye, ihtilalci komünist hareketi güçlendirmeye çağırıyor!

Kahrolsun Emperyalist Savaş!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Yaşasın 6. Konferansımız!

Yaşasın TİKB(B)!

29 Eylül 2019

TİKB(B) MK

İnsanlığın umudu, özlemi EKİM DEVRİMİ 102 YAŞINDA!

Miladi takvime göre 7 Kasım'da gerçekleşen, fakat tarihe "Ekim Devrimi" olarak geçen dünyanın ilk sosyalist devrimi, 102 yaşında!

Ekim Devrimi'nin üzerinden bir asırı aşkın bir zaman geçtiği halde, ulaşılamayan bir zirve olarak varlığını koruyor. Yaklaşık 20 yıl süren sosyalist inşa döneminde başardıkları, en ileri emperyalist-kapitalist ülkelerde görülmedi. Aksine Ekim Devrimi'nin varlığı nedeniyle vermek zorunda kaldıkları bazı hak ve özgürlükleri de sonrasında gaspettiler; yeniden vahşi kapitalizme döndüler.

Emperyalist-kapitalist sistem, bugün krizin ve savaşın içinde debelenip duruyor. Bu koşullarda devrime, sosyalizme olan özlem daha da artıyor. Çünkü insanlık, krizsiz bir ekonomiyi-sosyalist üretimi Ekim Devrimi sonrasında gördü. Emperyalistler 1929 Bunalımı altında kıvranırlarken, sosyalist SSCB'de üretim rekorları kırılıyordu. Çünkü sosyalizmde özel mülkiyet yoktu, aşırı üretim ve üretim anarşisi yoktu, en önemlisi sömürü yoktu. Yani krizi vareden nedenler ortadan kaldırılmıştı. Onun için krizi hiç yaşamadı. Aksine her yıl artan üretimle, geri bir tarım ülkesi, kısa sürede en gelişkin emperyalistlerin düzeyine çıktı. 1929-34 yılları arasında SSCB her yıl üretimi arttırmış ve 5 yıl içinde yüzde 100'ü aşmışken; ABD, İngiltere, Almanya ve Fransa'da her yıl yüzde 20 ila 50 arasında bir düşüş yaşanmıştı.

Sosyalist SSCB'nin bu devasa atılımı karşısında iyice panikleyen emperyalistler, Nazi Almanyası'nı üzerlerine saldılar. Fakat kaldırdıkları taş ayaklarına düştü. Çarlık Rusyası'nın "halklar hapisanesi"ni, kardeşçe birliğe çeviren SSCB, faşizme karşı topyekün bir mücadele verdi, onları Berlin'e kadar sürüp kızıl bayrağı göndere çekti. Ve dünyanın üçte birini sosyalist kampa dahil etti.

İnsanlığın kriz ve savaş kışkacında boğulduğu, açlık ve ölümlerle burun buruna geldiği bir dönemden geçiyoruz. Bu koşullarda sosyalizm ve onun sembolü Ekim Devrimi, bir deniz feneri gibi ışığıyla bize yol göstermeye devam ediyor. Onu ve başardıklarını, kapitalist barbarlığa karşı sosyalizmin kazanımları olarak yükseklerde dalgalandırmalı, daha geniş kitlelerin görmesini sağlamalıyız. O bizim 'dün'ümüz değil, 'yarın'ımızdır; ulaşmamız ve aşmamız gereken bir zirvedir.

***

Ekim Devrimi, patlak verdiği günden itibaren her aşamada emperyalist-kapitalist sistem tarafından abluka altına alındı ve nefessiz bırakmak için her yol denendi.

Başta komünistler olmak üzere işçi ve emekçiler, devrimlerini yaşatmak uğruna birçok fedakarlığa katlandılar, büyük bedeller ödediler, ama yılmadılar. İki kez yerle bir olmuş ülkeyi, kısa sürede en gelişmiş ülkelerin seviyesine yükselttiler. Bütün bu çabalara ve elde edilen başarılarla karşın ne yazık ki, kapitalizme "geriye dönüş"ü engelleyemediler.

SSCB'de "geriye dönüş"ün nedenleri, o günden bu yana tartışılmaktadır. Daha ileri bir örneği yaratabilmek için tartışılması gereklidir de. Ancak burjuva

kalemşorlar ve her tür anti-ML akım, bu durumu "sosyalizmin yenilgisi" olarak sunmuş, ideolojik bir bombardıman başlatmıştır. '90'lı yıllarda revizyonist blokun çöküşünden sonra ise, kapitalizmi yıkılmaz, sonsuz bir sistemmiş gibi gösterip, en fazla reformist iyileştirmelerle yetinme noktasına çekilmişlerdir.

Oysa her yeni toplumsal dönüşüm sancılıdır. Tarih hep ileriye doğru akar, ama bu dümdüz bir akış değildir; her zaman zikzakları, gelgitleri olmuştur. Yaklaşık ömrü 500 yılı bulan kapitalist toplum için de bu geçerlidir. 17. yüzyılda başlayan serüveni, kaç kez aristokratlar tarafından darbelenmiş, sekteye uğramıştır; ancak yeni devrimlerle, çeşitli hamlelerle sistemini oturtabilmiştir. Dolayısıyla yenilgiler ve "geriye dönüş"ler, her devrimin başına gelen tarihsel bir olgudur. Sosyalizm ise, daha ilk deneyimini yaşadı. Ve ne yazık ki, ömrü çok kısa oldu. 1917-21 yılları arası, yani devrimden sonraki 4 yılı, emperyalist işgal ve iç savaş koşullarında geçti. Bu dönem "sosyalist anavatanı savunmak" tek hedefti. Ardından yerle bir edilmiş ve sanayisi gelişmemiş bir ülkeyi ayağa kaldırmak için, "Yeni Ekonomi Politika" (NEP) adıyla kontrollü bir kapitalist ekonomi sürecine geçildi. 1921-25 arası, yani bir 4 yıl da bu şekilde yaşandı. Sosyalist inşa sürecine, ancak 1926'dan sonra başlanabildi. O da ikinci emperyalist savaşla kesintiye uğradı. Savaşın yıkımını (gerek insan, gerekse maddi kayıp yönünden) en fazla yaşayan ülke SSCB olmasına karşın, sonrasında yeniden büyük bir atılım gerçekleştirdi. Fakat Stalin'in ölümünün ardından sosyalist inşa sekteye uğradı ve adım adım kapitalistleşme süreci başladı.

Bu açılardan SSCB'deki sosyalist insanın, yaklaşık 20 yıl olduğunu söylemek yanlış olmaz. Esasında sosyalist sistem, kapitalizme üstünlüğünü bu kısacık ömründe bile kanıtlamış durumdadır. Söзде "sosyalizmin yenildiği" günden bu yana yaşananlar, bu gerçeği her gün yüzlere çarpmaktadır. Sosyalizmi "Berlin Duvarı" ile özdeşleştirip, duvar yıkıldığında sevinç çığlıkları atan, kapitalizme methiyeler düzenlerden bugün eser yoktur. Oysa gerçekte o duvarın örülmesini zorlayan da, sonrasında onun altında kalan da emperyalistlerdir.

Sosyalizmle özdeşleştirdikleri "Berlin Duvarı"nın yıkımının üzerinden çeyrek yüzyıl geçti. Dünya o yıllara göre çok daha kötü günleri yaşıyor. 2000'li yılların başından itibaren yeni bir emperyalist paylaşım savaşı başladı ve halen sürüyor. Ortadoğu başta olmak üzere dünya halkları savaşın vahşetini, acı sonuçlarını yaşıyorlar. Her yerde bombalar patlıyor, insanlar ölüyor, sakat kalıyor, evini-barınını terkedip yollara düşüyor. Şimdiden mülteci akını, ikinci

emperyalist savaşta oranı geçmiş durumda.

Öte yandan savaş bahanesiyle temel hak ve özgürlükler gaspediliyor, her yerde faşizm hortluyor. Zengin ile yoksul arasındaki uçurum açıldıkça açılıyor. Yüzde 1'lik kısım, dünyadaki servetin neredeyse yarısını elinde tutarken; bu serveti yaratan milyonlar, açlık ve hastalıkla pençeleseniyor. Daha fazla kar hırsı ile hem insan, hem doğa katlediliyor. İklimler değişiyor, yeni hastalıklar çıkıyor ve dünya yaşanmaz hale geliyor. Öyle ki, burjuvazi şimdiden farklı gezegenlerde yer arıyor.

Sonuçta kapitalizmin insana verecek hiç bir şeyi kalmadığı, geçen sürede çok daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Ozanın dediği gibi "ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı, ya dünyamıza inecek ölüm!" Rosa Lüksemburg'un veciz sözüyle; "ya barbarlık ya sosyalizm!"

***

Her eskiyen-çürüyen toplum, yeni bir topluma gebe dir. Bağrında bunun tohumlarını taşır. Tıpkı karanlığın en koyu anında, şafağın atması gibi. Doğada olduğu gibi toplumlarda da gelişimin diyalektikidir bu. Bunun bilincinde olanlar asla umutsuzluğa kapılmazlar. "Umutsuzluk ve karamsarlık, yıkımın nedenlerini kavrayamayan, çıkış yolu göremeyen, mücadele yeteneğini kaybetmiş insanlara aittir" der Lenin.

Varsın devrim kaçkınları, burjuva aydınlar "sosyalizm yenildi" diyerek umutsuzluk yaymaya devam etsin... İşçi ve emekçiler, mücadele deneyimlerinden çıkardıkları derslerle "hayat denilen kavga"da yerlerini alıyorlar. Onların öncüleri de, başta Ekim Devrimi olmak üzere devrimlerin yenilgi nedenlerini çöze çöze, yeni devrimlere önderlik edecek ve mutlaka yeni Ekimleri yaratacağıdır...

Ekim şehitleri'nin ve Osman Yoldaşcan'ın afişleri, stickerları ve şablonları, merkezi yerlere ve emekçi semtlere yapıştırıldı.

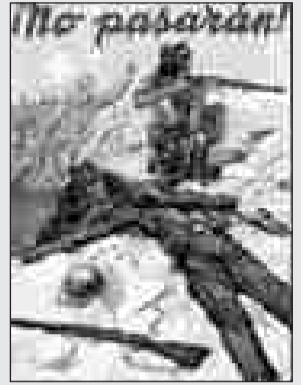

5 Ekim 1934- Asturias Ayaklanması

Temmuz 1936'da başlayan İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın provasıdır.

1917 Ekim Devrimi'nin arkasından dünya genelinde güçlenen devrim rüzgarı karşısında panik halinde çıkış yolu aramaktadır burjuvazi. Bu koşullarda faşizm, kitleleri sindirmenin ve sermayenin politikalarına yedeklemenin aracı olarak ortaya sürülür, geliştirilir. Test edileceği laboratuvar ise İspanya'dır. Bütün dünyanın katıldığı ve taraf olduğu bir iç savaş yaşanır İspanya'da. Bir tarafta emperyalist sermayenin gücü vardır. Farklı ülkelerden burjuvazi silah, para, uçak ve her türlü maddi yardımı akıtır Franco faşizmine. Diğer tarafta ise, Komüntern'in çağrısıyla toplanan dünya proletaryası ve anti faşist güçler bulunmaktadır. Ve tabii ki kısıtlı olanaklarına rağmen bütün gücünü seferber eden Sovyetler Birliği... Faşizme başvuran dünya gericiği ile emekçi kitlelerin savaşıdır bu.

Asturias'da komün ilan edilmesi, bu savaşın ilk çarpışmalarından biridir. İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri, giderek yükselen faşist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklanırlar. Eylemi bölgedeki devrimci ve komünist partilerden ve sendikalardan oluşan bir "devrim komitesi" yönetir. 6 Ekim'de kitleler, Oivedo'da Asturias İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurarlar. Hükümet, Fas'ta bulunan yabancı lejyonu yardıma çağırır. Lejyon komutanları General Goded ile General Franco İspanya'ya gelerek, ayaklanan işçilere vahşice saldırır. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştır.

☆ 1 Ekim 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Japon ve Amerikan emperyalizmine karşı ÇKP ve Mao önderliğinde Çin halkı devrimi gerçekleştirdi. Ancak önderliğin revizyonist bakış açısı, devrimin demokratik devrimle sınırlı kalmasına, sosyalist inşaya sığıramamasına neden oldu.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından İlyas Has İzmir'de idam edildi.

☆ 7 Ekim 2015- Sennur Sezer öldü.

Türkiye'nin önemli kadın şairlerinden Sennur Sezer 7 Ekim 2015 tarihinde aramızdan ayrıldı. O, sadece şair ve yazarlığı ile değil, mücadelesiyle de öne çıkan aydınlardandı.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla'da katliam

TKP-ML TİKKO militanları İ. Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Rehan Şen bir eylem hazırlığındayken Tuzla Köprüsü'nde polis tarafından pusuya düşürüldüler ve katledildiler.

☆ 7 Ekim 2008- Engin Çeber Metris Hapishanesi'nde işkenceyle katledildi.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı idam edildi.

☆ 9 Ekim 1978- Bahçelievler katliamı

Devletin desteklediği sivil faşistler, Ankara'da TİP'li öğrencilerin kaldığı evi bastılar. Baskında 7 öğrenci katledildi. Katillerin arasında Haluk Kırcı, Abdullah Çatlı gibi daha sonra devletin birçok kirli işinde kullandığı sivil faşistlerin de vardı.

☆ 9 Ekim 1967- Che Guevera kurşuna dizildi.

Ekim ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

- 25 Ekim 1981- Ataman İnce
- 23 Ekim 1992- Şaban Budak
- 23 Ekim 1992- Remzi Basalak
- 30 Ekim 1992- Sezai Ekinci
- 14 Ekim 1993- Nilgün Gök

☆ 10 Ekim 2016- Ankara'da DİSK, KESK, TTB ve TMMOB tarafından düzenlenen "Barış ve Demokrasi Mitingi"nde İŞİD tarafından yapılan bombalı saldırı sonucu 100'den fazla insan hayatını kaybetti.

☆ 10 Ekim 1976- DGM Direnişi

Milliyetçi Cephe hükümetinin getirdiği Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) yasası, örgütlenme ve eylem özgürlüğünü kısıtlıyor, sınıfa saldırıyı kolaylaştırıyordu. Öyle ki, sendika eğitim derslerinde "sınıf", "sosyalizm" gibi kelimeler dahi yasaklanıyordu. 17 Eylül'de 500 işyerinde 300 bin işçi direnişe geçti. Burjuvazi beş günde dize geldi. İşçiler zaferi "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'de" sloganıyla karşıladılar. DGM direnişi, Türkiye işçi sınıfının en önemli politik eylemlerinden biridir.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü.

TKP'nin 1923'teki 2. Kongresi'nde MK'ya seçilen Hikmet Kıvılcımlı, 22 yıl cezaevinde kaldı. Kıvılcımlı, işkencede direnişi, inançlarından taviz vermeyen kişiliği ile tarihe mal oldu. 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 17 Ekim 1889 - Rus yazar Çernişevski öldü.

Verdiği eserlerde toplumsal sorunlara duyarlılığıyla dönemin devrimci fikirlerinin oluşmasında etkili olan bir aydıdı. Özellikle "Nasıl Yapmalı" adlı romanıyla, düşünüyü kurduğu toplumu anlattı ve eseri dünyaca ünlendi. Lenin de, Çernişevski'den çok etkilendiğini söyleyecekti.

☆ 18 Ekim 1977- RAF militanları katledildi.

Almanya'nın küçük-burjuva örgütlerinden RAF'ın militanları Andreas Baader, Gudrun Ennslin, Jan Carl Raspe ve Irmgard Möller hücrelerinde katledildi. Alman devleti, RAF önderlerinin intihar ettiğini açıkladı.

☆ 21 Ekim 1984- Kürt şair Cigerxun öldü.

Mardinli bir köylü ailesinin çocuğuydu. 81 yaşında tüm dünyanın tanıdığı bir Kürt şair olarak İsveç'te öldü. Yurtsever, aynı zamanda da enternasyonalist bir şairdi. Şiirleriyle Vietnam'da, Kore'de, Angola'da emperyalistlere karşı savaşan emekçilerin yanında yer aldı. Lenin'e, Stalin'e yazdığı şiirlerinde sosyalizme inancını anlattı. Yaşadığı süreçte ağır bedeller ödemeyi göze aldı, ama inançlarından ve özgürlük tutkusundan asla vazgeçmedi.

☆ 22 Ekim 1937- Dersim katliamı

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Ordu tam bir vahşetle saldırdı. Onbinlerce Dersimli katledildi, köyleri boşaltıldı, onbinlerce Dersimli toprağından, yurdundan kopartılarak sürgüne gönderildi. Direnişçi ve savaşçı niteliğiyle tanınan Dersim halkını asimile etmek ve tahakküm altına almakta, devletin amacı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ davasından Serdar Soyergin idam edildi.

DÖVÜŞENLER ÖLENLERİN TUTMAZ YASINI!

*“Yolun düşerse kıyıya bir gün
Ve maviliklerini enginin seyre dalarsan
Dalgalara göğüs germiş olanları hatırla!
Selamla, yüreğin sevgi dolu...
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
eşit olmayan bir savaşta
Ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden
sana limanı gösterdiler uzakta...”*

29 Eylül 1980’de faşist cuntaya sığıttığı “ilk kurşun”la ölümsüzleşen Osman Yaşar Yoldaşcan; 25 Ekim 1981’de işkencede katledilen Ataman İnce; 23 Ekim 1992’de bir kamulaştırma sonrası çıkan çatışmada şehit düşen Şaban Budak, aynı eylemde yakalanan ve teşhir masasını tekmesiyle yıkan, bu yüzden de faşist cellatların kudurmuşcasına saldırısına uğrayan Remzi Basalak; bu yoldaşların katledilişinden bir hafta sonra 30 Ekim 1992’de trafik kazasında yitirdiğimiz Sezai Ekinci; ve bir yıl sonra 14 Ekim 1993’te yine bir kamulaştırma eyleminde vurulan “yeni çağın çocuğu” Nilgün Gök... Onlar, Ekim ayında şehit düşen ve o yüzden de “Ekim şehitleri” olarak anılan ihtilalci komünistlerdir...

Ekim ayı, tüm dünyayı yerinden sarsan 1917 devriminin, tarihe “Ekim devrimi” olarak geçen ilk proleter devrimin gerçekleştiği aydır. Aynı zamanda binlerce devrim ve sosyalizm şehidinin toprağa düştüğü ay... İhtilalci komünistler de en fazla şehidi bu ayda verdiler. Onun içindir ki, “Ekim şehitleri”ni tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma ayı ilan ettiler. Ekim ayında yitirdikleri yoldaşları şahsında, tüm devrim şehitlerini her yıl bu ayda bir kez daha yad ediyorlar.

***

Büyük şair Nazım Hikmet, TKP’nin kurucusu Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilişi üzerine yazdığı şiirde, “yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz/ alni kızılıydı baş secdeye varmaz” diyor. Ve son noktayı koyuyor: *Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!*

Devrim ve sosyalizm şehitlerine

Osman Yaşar Yoldaşcan: İhtilalci komünist hareketin kurucusu, önderiydi. 12 Eylül faşist cuntasını “gelecekleri varsa, göreceklere de var” diye karşıladı. Ve tüm örgütü “hücum ruhu” ile donattı. Karanlığa sıkılan “ilk kurşun”, güneşe yollanan “ilk selam” oldu... İhtilalci komünistlerin 12 Eylül gibi zorlu bir sınavdan başı dik çıkmasında ve bu direnişçi mayanın tutmasında baş mimardır Yoldaşcan... O, “devrimimizin generali” olacak bir önder, bir komutandı.

Sezai Ekinci: İhtilalci komünist hareketin kuruluşunda, ideolojik-teorik gelişiminde, askeri olarak etkinleşmesinde, büyük emeği ve katkıları vardı. Her yönden kendini sürekli geliştiren, yenileyendi. ‘80 sonrası atılımında da büyük bir rolü oldu. Aynı zamanda 100 günü aşkın işkencelerde direnişin, Mamak zindanında yenilgiden zafere yürüyüşün simgesiydi. Ne yazık ki, trafik kazasında kaybettik onu.

Ataman İnce: 14 yaşında devrim davasına adanmış yüreği, ‘71 devrimcileriyle buluşmuş, Denizlerle aynı koğuşu paylaşmıştı. 12 Eylül yıllarında İstanbul İl Komitesi üyesi olarak, yenilgi ruh halini kırmak için çoğun çaba sarfetti. Bu çaba içindeyken düştü polislerin eline. Ama ağızdan “ben komünistim” dışında birşey duymadılar. O, mücadelenin her cephesinde baş eğmez bir savaşçıydı. En ağır işkenceler altında yine başeğmez bir savaşçı olarak ölümsüzleşti.

nasıl yaklaşmak gerektiğini anlatan en güzel dizelerdir bunlar. Biz de şehitlerimizi bu duygu ve düşüncelerle anıyoruz. Onları anmak ve yaşatmanın, uğruna ölüme gittikleri davalarını sahiplenmek ve ileriye taşımak olduğunun bilinciyle...

Şehitlerimiz, düşmanın üzerine büyük bir feda ruhuyla, sakin ve başları dik yürüdülerse, geleceğe ve geleceği öreceğiz olan örgütlerine, yoldaşlarına duydukları

güvencedir. Kavranması gereken budur, bu iç içe geçiştir...

Tarihimizde edindiğimiz savaşçı karakterimizi, şehitlerimiz şahsında yarattığımız değer ve normlarımızı korumak ve geliştirmek görevimiz... İşte bu yüzden onları her yönüyle tanımamız, temel niteliklerini bilmemiz ve bunları kendi şahsımızda yeniden üretmemiz

Her biri namluya sürülmüş kurşun, yayından fırlayan oktur... Komutan, eylem adamı, teorisyen, örgütçüdür... Toprağa gömülen köklerimiz, ileriye yürüyüşümüzün itici gücüdür...

Remzi Basalak: Adana’da yakalanıp “teşhir masası”nın önüne getirildiğinde, bastı tekmeşi masağa. O gece işkenceyle öldürdüler onu. Ama Remzi’nin teşhir masasına inen tekmesinin izi, masanın üzerinde kaldı hep. Bir daha hiçbir yoldaşı ve direnen devrimci, o masanın arkasına geçmedi. 17 yaşında atıldı mücadeleye; baskı komitesinden askeri komiteye, hemen her alanda görev aldı. Son görevini de laıkiyle yerine getirerek ölümsüzleşti...

Şaban Budak: İhtilalcilerle tanıştığında İTÜ’de okuyor ve bir matbaada çalışıyordu. Önce teknik bilgisiyle destek verdi, sonrasında bir daha kopmamacasına bütünleşti. Eylemci kişiliğiyle öne çıktı ve Adana’ya gönderildi. Sonra Adana İl Komitesi üyeliğine getirildi. Ve kendinden önce şehit düşen ihtilalci komünistler gibi, son mermisine kadar çatışarak, sloganlar atarak ölümsüzleşti...

Nilgün Gök: ‘90 kuşağının içinde öne fırlayan bir “Genç Komünar”dı o. Kısa mücadele yaşantısına yılları sığdıran arzusuyla koşarak ilerlemenin en canlı abidesi oldu. İTÜ Elektrik Mühendisliği öğrencisi iken ilk tutsaklığını yaşadı. İhtilalci komünistlerle burada tanıştı. Okuyup araştıran ve militan yapısıyla hızla gelişti. “Yoldaşcan Müfrezesi”nin üyesi oldu, birçok eyleminde yer aldı. Bu eylemlerden birinde arkasından sıkılan bir kurşunla yaralandı, hastaneye varamadan şehit düştü...

gerekir. “Yeni insana”, “sosyalist insana” ulaşmak için kendimizle yarışmak, hep ileriye yürümektir aslanan...

Bir alanda bir eksikliği gidermişsek, aşmamız gereken bir eşiği aşmışsak, bütün potansiyelimizi kolektif üretime katmak için zorluyorsak, şehitlerimizin savaş çağrısına cevap veriyor, onlarla buluşuyoruz demektir. İşçi ve emekçilerin yakıcılaşan önderlik sorununu yüreğimizin derinliklerinde hissediyor, onların sorunlarını içten öğreniyor, grev ve direnişlerine koşuyorsak, şehitlerimizle buluşuyoruz demektir. Hiçbir sorumluluktan kaçmıyor, eksikliklerimizin üzerine gidiyor, yaşanan her boşluğu doldurmaya çalışıyorsak, şehitlerimizle buluşuyoruz demektir...

Onları iyi tanımalı, yaşamlarını yaşamlarımız yapmalıyız. Kendilerini tereddütsüzce feda ettikleri o görkemli güne ancak böyle kavuşacağız! Onlara o büyük günü ancak bu şekilde armağan edeceğiz...

O zaman öldüklerini sananlar görecekler ki, arkaalarında bıraktıkları dünyayı saracak kızıl isyanımızın alevlerinde, onlar milyonlar olarak yeniden dirilecekler...

***

Tıpkı şehitlerimiz gibi gözümüzü kırpmadan yanğınlara bakıyoruz. Ve baktıkça, gözlerimizden süzülen yaşlar donuyor. Hincimiz ve öfkemiz daha da kabarıyor...

Çünkü biliyoruz ki, “dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!” Yas tutmuyoruz, hayır! Onları büyük bir özlemle, coşkuyla ve gururla anıyoruz...

Her eksikliğimizde, her zorlanışımızda “sessiz sitemlerini” duyuyor, denetleyen gözlerini üzerimizde hissediyoruz. Her ileri adımımızda, her başarımızda ise, onlarla kucaklaşmanın, bütünleşmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Onları herhangi bir ölüden farklı kılan, her zaman yaşayan bir varlık haline dönüştüren de bu değil mi zaten?..

Onlar, büyük insanlığın savaşsız, sömürsüz, sınıfsız bir dünya kurma kavgasında her daim yaşayacaklar! Başları dik mağrur ve onurlu... Mücadeleye atılan her yeni kuşağa gurur verecek ve yol gösterecekler... İçimizden en değerli yoldaşlarımızı almış olsalar da, bu sömürücü sistemin yokoluşunu durduramayacaklar. Her toplumsal hareket yeni önderlerini yaratacak ve ergeç bu köhne düzenin sonu gelecek... Tıpkı Nazım Hikmet’in şiirindeki son dizeler gibi...

*“Eski cihan yeni cihan önünde eğil! /
Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak
değil, / Her ne yapsan
varacağız emelimize
/ Her ne yapsan
varacağız biz
emelimize!..”*

Halk ayaklanmalarından DEVİRİMLERE SIÇRAYABİLMEK...

*Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden
bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.*

Emperyalist-kapitalist sistemin artan açmazları, kitlelerin en küçük talebini dahi karşılamaktan uzak hale gelmesi, yeni ayaklanmaları tetiklemeyle kalmayacak; bu ayaklanmalarda DEVRİM istemini daha güçlü kılacak ve onun zemini olgunlaştıracaktır. Ve bu ayaklanmalarda işçi sınıfı giderek daha belirgin biçimde kendini hissettirecektir. Önümüzdeki on yıllarda dünyanın yeniden devrimlerle sarsılacağını söylebiliriz. İşçi sınıfının aktif katılımı, yer yer öncülüğü üstlenmesiyle, devrimlerin proleter niteliği de belirginleşecektir. Tüm dünyadaki komünist ve devrimciler, kendilerini bu yıllara hazırlamalı; sabırla, azimle kararlılıkla örgütlerini inşa etmeli ve büyütmelidir.

Giriş

20. yüzyılın başı, devrimlere sahne olmuştu. Birinci emperyalist dünya savaşının yaşandığı dönemde ve sonrasında Avrupa'nın pek çok ülkesinde savaş karşıtı hareketler, halk ayaklanmalarına dönüştü. Bu ayaklanmalar, İrlanda'da, Almanya'da, Avusturya-Macaristan'da demokratik devrimlere yolaçtı. Türkiye'de de tamamlanmamış bir burjuva demokratik devrim gerçekleşti. 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi ise, ilk proleter devrim olarak yeni bir çağın, "emperyalizm ve proleter devrimler çağı"nın başlangıcı oldu.

21. yüzyılın başları da, halk ayaklanmalarıyla geçti. Ayaklanan kitleler, "devrim" istemini dile getirirse de, bu bilinç ve örgütlülüğe sahip değildi. Bunlardan yoksunluk, ayaklanmaların devrimle taçlanmasını engelledi.

Fakat **gerek emperyalist savaş, gerekse başta ekonomik olmak üzere yaşanan çok yönlü kriz, yeni ayaklanmaları tetiklediği gibi, ayaklanmaların içeriğini de değiştiriyor.** Hem hızla siyasi bir niteliğe bürünüyor ve doğrudan hükümeti hedefliyor; hem de kapitalist sistemi sorguluyor, kitleler bir kez daha eşit ve özgür bir dünyada yaşamak istediklerini ortaya koyuyorlar.

Eylemlerin sadece içeriği değil, biçimi de değişiyor. Bir meydana toplanma, meydanları fethetmeden çıkıp, şehrin caddelerinden yönetim merkezlerine yürümek, bu merkezleri işgal etmek gibi kitlesel radikalliğe dönüşüyor. Ayrıca **varolan partilere, sendika ve derneklere kitleler mesafeli duruyor, eylem sürecinde kendi örgütlülüklerini yaratmaya çalışıyorlar.**

Emperyalist-kapitalist sistemin artan açmazları, kitlelerin en küçük talebini dahi karşılamaktan uzak hale gelmesi, yeni ayaklanmaları tetiklemeyle kalmayacak; bu ayaklanmalarda DEVRİM istemini daha güçlü kılacak ve onun zeminini olgunlaştıracaktır. Ve bu ayaklanmalarda işçi sınıfı giderek daha belirgin biçimde kendini hissettirecektir.

Buradan hareketle, **önümüzdeki on yıllarda dünyanın yeniden devrimlerle sarsılacağını söylebiliriz.** İşçi sınıfının aktif katılımı, yer yer öncülüğü üstlenmesiyle,

devrimlerin proleter niteliği de belirginleşecektir. Tüm dünyadaki komünist ve devrimciler, kendilerini bu yıllara hazırlamalı; sabırla, azimle kararlılıkla örgütlerini inşa etmeli ve büyütmelidir.

Elbette komünist ve devrimcilerin hazırlığı yeterli olmasa da halk ayaklanmaları ve devrimler olacaktır. Fakat çok daha sancılı geçecek ve kesintiye uğrayacaktır. Bunun bedelini de sadece o ülkelerin komünist ve devrimcileri, halkları değil; tüm dünya halkları ödeyecektir.

Marks'ın söylediği gibi "devrimler tarihin lokomotifidir." Tarihi durdurmak mümkün olmadığına göre, devrimleri durdurmak da mümkün değildir. Bütün mesele, o lokomotifte komünist ve devrimcilerin zamanında atlaması ve yön verebilmesidir.

DEVRİM GÜNCEL'DİR

Son 10 yılda kitle hareketinde yaşananlar; Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'daki halk isyanları, Amerika'da "Wall Street'i işgal et" eylemleri, Türkiye'de "Haziran ayaklanması" ve son olarak Fransa'daki "Sarı Yelekliler" hareketi, DEVRİMİN GÜNCEL ve SOMUT bir sorun olduğunu teorik bir doğru olmaktan çıkarıp pratik olarak da ortaya koydu.

Bu gelişmeler, ML literatürde "devrimci durum" olarak tarif edilen, "alttakilerin eskisi gibi yönetilmek istemediği, yukarıdakilerin de eskisi gibi yönetmediği" bir ortama girildiğini gösteriyordu. Sadece objektif koşullar yönüyle değil, kitlelerin özlemi ve istemi yönüyle de yeni bir durum söz konusuydu. Özellikle Kuzey Afrika'daki isyanlarda halk, "devrim" istemini net bir biçimde ortaya koymuştu.

Devrim cephesinden daha örgütlü olan gerici-faşist klikler, kitlelerin tepkisini kendi amaçları doğrultusunda kullandılar. Kimi yerde emperyalistler, hegemonya mücadelesine alet etmeyi başardı. Sonuçta düzen-içi bir çerçevede tutarak adım adım gerilettiler. **Buna rağmen halk ayaklanmaları, 40 yıllık diktatörleri devirdi, hükümetleri değiştirdi, bazı hakların elde edilmesini sağladı. Ve elbette kitlelerin kendi deneyimleriyle eğitilmelerine büyük bir katkı sundu.**

Daha önemlisi; '90'lı yıllardan 2000'lerin başına kadar kulakları sağır eden burjuva tezler, yerle bir oldu. "Doğu Bloku" olarak adlandırdıkları revizyonist ülkelerin çöküşünü, "sosyalizmin çöküşü" olarak gösteren ve bunu, emperyalist-kapitalist sistemin zaferi olarak alkışlayanların; hatta "tarihin sonu" gibi, idealistçe büyük laflar edenlerin söylemleri, tarihin çöplüğündeki yerlerini aldı.

Hayat, bu tezleri 10-15 yıl içinde ıskartaya çıkardı. Yüzyıl süreceği iddia edilen "yeni dünya düzeni"ni kimse ağzına almıyor artık. ABD'nin imparatorluğundaki "tek kutuplu dünya" çöktü, "çok kutuplu" hale geldi. Bu durumu, savaşı büyüterek aşma girişimi de ABD'ye pahalıya patladı. Attığı her adım, onu vuran bir bumeranga dönüştü. **Ekonomik açıdan Çin, askeri açıdan ise Rusya, ABD'ye indirdikleri darbelerle, imparatorluğuna son**

vermekle kalmadılar; artık gerileyen bir emperyalist olduğunu tüm dünyaya gösterdiler. ABD, eski gücünü, otoritesini, en önemlisi ideolojik-kültürel hegemonyasını kaybetti.

ABD ile birlikte çöken, sadece onun mutlak üstünlüğüne dizilen methiyeler değildir. Emperyalist-kapitalist sistemi mutlaklaştıran teoriler de büyük bir darbe aldı. Bu yönüyle emperyalizmin ideolojik hakimiyetinin sarıldığını; devrim fikrinin yeniden yükseldiğini söyleyebiliriz.

DEVİRİM, 2011 Arap isyanlarından bu yana en sık gündeme gelen kavramdır. Afrika ve Ortadoğu'dan Avrupa ve Amerika'ya kadar ayağa kalkan kitleler, "devrim" istemini güçlü biçimde dile getirdiler. Tunus'ta, Mısır'da halk, "diktatörlüğe karşı devrim" istemiyle sokağa çıktı; sonrasında "devrimimizi çaldılar" diye isyan ettiler. Alman işçi ve emekçiler, eylemlerinde "tarih boyunca devrimler olmuştur, şimdi de devrimler zamanı" pankartını taşıdılar. Fransa'da "Sarı Yelekliler" 1789 ve 1871 devrimlerine gönderme yaparak "bir yenisi daha neden olmasın" dediler. Suriye'deki iç savaş sürecinde Kürt halkının yoğunlukta yaşadığı Rojava'da iktidarı ele geçirmesi, devrim tartışmalarını daha da alevlendirdi. Bizde bile Haziran ayaklanması için "devrim kapımızı çaldı, ama açmaya boyumuz yetmedi" denildi.

Rojava Devrimi'ni dışında tutarsak (kaldı ki o da "tamamlanmamış bir devrim"dir) diğer halk ayaklanmaları devrimle sonuçlanmadı. Buna karşın burjuva aydınlar ve reformist partiler, bunlara "devrim" diyerek, devrimin gerçek niteliğini gözlerden saklamaya ve kitleleri aldatmaya devam ettiler. Bilindiği gibi burjuvazi, en küçük düzeni içi değişimi, hatta kitlelerin aleyhine yapılan yasaları dahi, "devrim" olarak lanse ederek, hem "devrim" kavramının içini boşaltıyor, hem de kitlelerin devrime duyduğu özlemi sömürüp yasalarını rahatça geçirmeye çalışıyor. Reformistlerin ve burjuva aydınların yaptıkları da bundan farklı değildir.

Elbette ayaklanan bölgeler başta olmak üzere dünyanın pek çok yerinde "devrimci durum"un varlığı tartışmasız bir gerçektir. Ancak her devrimci durumun, devrime yol açmayacağı da tarihsel olarak kanıtlanmıştır. Lenin, "devrimci durumu" yaratan nesnel koşulları sıraladıktan sonra şunları söylüyor: "Her

Ayaklanan bölgeler başta olmak üzere dünyanın pek çok yerinde "devrimci durum"un varlığı tartışmasız bir gerçektir. Ancak her devrimci durumun, devrime yol açmayacağı da tarihsel olarak kanıtlanmıştır. Zaferle taçlanabilmesi için devrimci komünist bir önderliğe ve bu önderliğin her yeni gelişmede doğru politika ve taktiklerine ihtiyaç duyuluyor. Bunu başaran parti ve önderler, devrimin partisi ve önderi olabiliyorlar. Diğerleri ise, yenilen devrimlerin bedelini halkla birlikte ödüyorlar. Hem de çok ağır biçimde...

devrimci durumda değil, ancak sayılan nesnel değişikliklerin yanı sıra bir öznel değişiklik olduğu zaman, yani devrimci sınıf, kriz dönemlerinde bile 'düşürülmezse' kendiliğinden düşmeyecek olan eski iktidarı ezme amacıyla devrimci kitle eylemleri için yeterince güçlü olabildiği zaman bir devrim ortaya çıkar." (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky - İnter Yayınları sf. 158)

Marks da, "ayaklanmanın bir sanat olduğu"nu, bu sanatın başlıca kuralının da, "korkunç cesur ve geri dönmeyecek derecede kararlı bir taarruz" olduğunu belirtir. Ayaklanma ile oynanmayacağını, bir kez başladıktan sonra, sonuna kadar götürülmesi gerektiğini söyler. Paris Komünü'nde Engels'le birlikte yaptıkları budur. "Koşulların olgunlaşmadığını" söyleyip oturmak, teoriye uyup uymadığını tartışmak, doktrinerlerin işidir; komünistlerin ve devrimcilerin değil!

Paris Komünü'nden 1905 Devrimi'ne kadar devrimleri irdeleyen Lenin; "gericilik, barikatlara, kalabalığa ve binalara kurşun yağdırmaktan öteye gidemez. Ama devrim, Moskova gönüllü çarpışma birimlerinden çok daha ileriye gidebilir" demiştir ve Ekim Devrimi'yle bunu pratik olarak da kanıtlamıştır.

Sonuç olarak her devrimci durum, devrime yol açmıyor. Zaferle taçlanabilmesi için devrimci komünist bir önderliğe ve bu önderliğin her yeni gelişmede doğru politika ve taktiklerine ihtiyaç duyuluyor. **Bunu başaran parti ve önderler, devrimin partisi ve önderi olabiliyorlar. Diğerleri ise, yenilen devrimlerin bedelini halkla birlikte ödüyorlar. Hem de çok ağır biçimde...**

ARTIK HIÇ BİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK!

Bu kalıp cümle, son yılların en çok sarfedilen cümlelerinden biri oldu. Kuşkusuz doğada ve toplumda her şey değişim halindedir ve kendisiyle birlikte etrafını da değiştirir, dönüştürür. Bu gerçeği inkar eden veya çarpıtan, her daim sömürücü sınıflar ve onların sözcüleri olmuştur. Ya her şeyi dondurmuşlar, ya da değişimi geriye doğru ele almışlardır. Örneğin 11 Eylül 2001'de ABD'deki ikiz kulelere yapılan saldırının ardından, "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözünü; ABD'nin ortalığı kasıp kavuracağı, her tarafı yerle bir edeceği, üstünlüğünü perçinleyeceği anlamında sarfettiler. Oysa tersi oldu.

Çünkü tarihin tekerleği ileriye doğru; yer yer gerilemeler, zikzaklar olsa da, hep ileriye gider.

Sonuçta 2001 yılından sonra -kastedilenin tam zıddı biçiminde- "hiçbir şey eskisi gibi" olmadı. Yeni bir emperyalist paylaşım savaşı başladı ve taşlar yerinden oynadı. Fakat asıl değişimi yaratan, bu savaşa karşı direnen halklar, işçi-emekçi hareketi oldu.

Kitleler, kriz ve savaşla birlikte artan yoksulluğa, buna karşı tepkilerin şiddetle bastırılmasına, ezilen ulus ve mezhepler üzerindeki baskılara isyan etti. Daha önemlisi, **düzen-içi çözümlere değil, devrime yöneldi; diktatörlük değil, demokratik-halkçı bir yönetim istedi. Ve bu eylemlere ezilen-sömürülen tüm kesimler katıldı. Bunların içinde işçi sınıfı da vardı. Özellikle Mısır'da sonucu belirleyen; işçi sınıfının grevleri oldu.**

Egemenleri asıl korkutan bu faktörlerdir. O güne dek arkasında durdukları diktatörleri çekilmeye zorlamaları da bu yüzdendir. Sonrasında gerici hükümetleri işbaşına getirmeleri ya da askeri darbelere başvurmaları, kitle hareketini bastırmak, devrim tehlikesini uzaklaştırmak içindir. Ancak bir yerde bastırdıkları hareket, başka bir yerde patlamakta, "domino etkisi"yle tüm dünyayı sarmaktadır.

Örneğin Mısır'daki halk ayaklanmasının simgesi Tahrir Meydanı, sonrasında dünyanın her hangi bir yerinde, kitlelerin "burası Tahrir" diyerek, direnişleriyle özdeşleştirmelerine neden olmuştur. Keza Amerika'da eylemlerin arttığı Orta-Batı eyaletleri, "Burası Orta-Batı değil, Ortadoğu" diyerek, egemenleri korkutmaktadır. Bizde de Mısır isyanından sonra gerçekleşen mitinglerde, en sık ve gür atılan slogan; "Erdoğan sonun Mübarek olsun!"du. Sonrasında Türkiye tarihinin en büyük halk hareketi olan Gezi Direnişi, bu ayaklanmalardan esinlendiği kadar, başka halk hareketlerine de örnek oldu. (Gezi Direnişi ve ardından gerçekleşen Haziran Ayaklanması'na yeniden döneceğiz.)

Kısacası **son 10 yıl, isyan, ayaklanma, işgal, direniş ve grevlerle geçti. Her ne kadar burjuvazi, bu eylemlerin içini boşaltmaya ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya kalktıysa da, kitlelerin uyanışını ve tepkilerini daha radikal biçimlerle ortaya koyuşunu engellemedi, engelleyemiyor. Sadece geri**

biraktırlmış bölgelerde değil, emperyalist metropollerde bile, sokağa çıkıyorlar, belli kurumları işgal ediyorlar, polisle çatışıyorlar...

Bunun son örneğini Fransa'da "Sarı Yelekliler" in eylemlerinde gördük. Vergi soygununa tepkiyle başlayan eylemler, başta Paris olmak üzere Fransa'nın her yanını sardı. Oradan Avrupa'nın diğer ülkelerine yayıldı. Başlangıçta eylemleri görmezden gelen Fransız hükümeti, Avrupa burjuvazisinin uyarısıyla bazı noktalarda geri adım atmak zorunda kaldı. Fakat bunlar Sarı Yeleklileri durdurmaya yetmedi. Hala eylemlerini sürdürüyorlar.

Talepleri ekonomik olduğu kadar, siyasi bir içerik de taşıyor. Örneğin, "asgari ücret" gibi "azami ücret" in de belirlenmesi ve bunun ortalama ücreti geçmemesi gibi son derece önemli bir talep var. Ki bu, sadece sosyalizmde yaşama geçirilmiş aradaki fark en fazla iki katti- bir durumdur. Kapitalizmde ise her daim onlarca kat fark olmuştur. Günümüzde bu oran yüzlerce katı bulmaktadır. Yani "servet uçurumu" devasa bir boyuta ulaşmıştır ve bu durum, işçi ve emekçinin gözünden kaçmamaktadır. "Küçük-ten küçük, büyükten büyük vergi alınması" talebi de bununla bağlantılıdır. Yani sıra parlamentonun işlevsiz hale gelişine, kararnemelerle yönetilmeye, cumhurbaşkanının yoksulları hor gören üslubuna isyan edip, halkın yönetime daha fazla katılımını istemektedirler.

Bu yönleriyle **Sarı Yelekliler, kapitalizme isyanın yeni adı oldu ve son on yıldaki halk ayaklanmalarının zirvesini oluşturdu.** Kapitalizmin artık kitleler tarafından daha fazla sorgulandığını, böyle bir sistemde yaşamak istemediklerini ortaya koydu.

Günümüzde servet uçurumunun ulaştığı boyutlar, burjuva kurumları dahi ürkütüyor. Örneğin 1900'lerin başında, dönemin en zengini olan Rockefeller'in 1 milyar dolar servete ulaşması, büyük bir olayken, şimdi trilyon dolar sahipleri var. Sadece Çin'de 500 kişinin milyar dolar sahibi olduğu söyleniyor.

Marks'ın ifadesiyle "bir kutupta servet birikirken, diğer kutupta sefalet birikiyor." Bir başka ifadeyle, milyonlarca insanın sefaleti üzerinden bu servetler oluşuyor. İşsizlik, özellikle de gençler arasında en üst seviyelere çıkmış durumda. Düşük ücretler, uzun çalışma

saatleri, artan vergiler, sadece geri-kapitalist ülkelerde değil, emperyalist ülkelerde de yaşanıyor. Geçmişin görece refah dönemi uzunca bir süredir son buldu. Üstelik emperyalist savaşla birlikte artan mülteci akını ile göçmenler "ucuz işgücü" olarak kullanılıyor. Ya da emperyalist tekeller, fabrikalarını ucuz işgücünün bulunduğu ülkelere taşıyorlar. Böylece bu ülkelerde hem işsizlik artıyor, hem de daha kötü koşullarda düşük ücretle çalışmak zorunda kalıyorlar.

Bu durumu **egemenler "yabancı düşmanlığı" nı körükleyerek, işçi ve emekçileri birbirine düşürerek yönetmeye kalkıyor. Milliyetçiliği öne çıkartıp faşizme kitle tabanı yaratıyorlar.** Bir çok Avrupa ülkesinde son yıllarda faşist partilerin hükümete girmesi ya da oylarını arttırması boşuna değil. Genel olarak dünyada faşizmin yükselişine tanık oluyoruz. Bunun kuşkusuz emperyalist savaşla ve çok yönlü yaşanan krizle doğrudan bağı var.

Ne "sosyal devlet" ne de "demokrasi" den eser kaldı! Bunlar, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle ve burjuvazinin "sosyalizm korkusu"yla elde edilmiş haklardı. "Sosyalist blok" yıkılıp da, burjuvazi bu "korku" dan kurtulduğu anda, ilk dönemki "vahşi"liğine geri döndü. Dinci-gericiliği yeniden hortlattı ve yağma savaşları ile dünyayı kana boğdu. 90'lı yıllardan bu yana kazanılmış hakları adım adım gaspetti.

Son 30 yıl içinde kapitalizmin insanı ve doğayı katleden yüzü, tüm çıplaklığı ile gözler önündedir. Öyle ki, **çevre sorunu bile (ekoloji) günümüzün ölüm-kalım sorunu oldu ve ona karşı mücadele kitlesel bir karakter kazandı.** Kapitalist tekellerin atmosfere saldırdığı gazların etkisiyle buzullardaki erime, iklimleri değiştirdi, "doğa olayları"nın çok daha tahripkar sonuçlara yolaçmasına neden oldu. Engels'in "doğa intikamını alacaktır" sözü, her olayda kendini kanıtladı. Kapitalizmin sadece insanları değil, tüm canlıları yockettiği, dünyayı hızla batma noktasına götürdüğü artık çok açık görülmeye başlandı.

Onun içindir ki, **kapitalizme karşı mücadele, insanlığın gerçek anlamda yaşam mücadelesidir. Son yıllardaki kitle hareketlerinin sistemi daha fazla sorgulaması, giderek radikalleşmesi ve "devrim" isteğinin**

artması bu yüzdendir. Ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı, olmayacağı bir evreye girilmiştir. Bu hem egemenler, hem de işçi-emekçi cephesinden böyledir.

BU DAHA BAŞLANGIÇ!

Kuzey Afrika'dan ve Ortadoğu'ya Amerika'dan Avrupa'ya tüm dünyada esen isyan rüzgarının, Türkiye'yi etkilememesi düşünülemezdi. Nitekim 2013 Haziranı, ülke tarihinin en büyük halk ayaklanmasına sahne oldu. Milyonlarca kişi sokağa çıktı, polisle çatıştı. Taksim Meydanı ise, direnişin sembolü oldu; günlerce polisten arındırılmış bir "özgürlük alanı" haline geldi.

Böylesi büyük bir direniş, tabi ki sadece dünyadaki gelişmelerin etkisiyle gerçekleşemezdi. Ülkede artan sömürü ve baskıya, hak gasplarına karşı biriken öfkenin patlamasıydı aslolarak.

AKP hükümetiyle birlikte artan saldırılara karşı o güne dek birçok eylem yapılmıştı. Sadece işçiler değil, memurlar, doktorlar, mühendisler, avukatlar, yani toplumsal statüleri görece daha iyi olan kesimler bile, sokağa çıkmıştı. Keza liseli ve üniversiteli öğrenciler, uzun yıllar süren suskunluklarını kırmış, boykot yapmışlardı. Ayrıca Kürt halkı, reformist önderliğin zikzaklarına rağmen tepkilerini eylemli biçimde yükseltmeye başlamıştı.

Kısacası toplumun tüm kesimleri ayaktaydı. Buna karşın AKP hükümeti bunlara kulaklarını tıkıyor, kitlelerin yaşam biçimlerine kadar her alanda saldırılarını arttırıyordu. Taksim'deki Gezi Parkı'nın yıkılarak AVM yapılması girişimi ve buna karşı direnenlere yapılan saldırı, bardağı taşıran son damla oldu. Gerçekten de **mesele bir ağaç değil, yıllar boyunca süren saldırılara, onur kırıcı davranışlara, "ben ne dersem o olur" pervasızlığına bir isyandı.**

Bunun bir sonucu olarak direnişin temel sloganı, "hükümet istifa" oldu. Elbette hükümet değişikliği, yaşanan sorunları çözmeyecekti. Ama bir halk hareketi ile devrilmesi, halkın kendi gücüne güvenmesi bakımından geleceğe önemli bir miras bırakacaktı. Direnişin en önemli talebi karşılanmış ve zaferle sonuçlanmış olacaktı. Ne var ki, başta Kürt hareketi olmak üzere reformist kesimler, kitlelerin bu talebini bastırmaya çalıştılar; dahası, direnişi bir an evvel bitirmek için büyük bir çaba sarfettiler. Kitlelerin direnişlerine sahip

Gezi direnişinin temel sloganı, "hükümet istifa" oldu. Elbette hükümet değişikliği, yaşanan sorunları çözmeyecekti. Ama bir halk hareketi ile devrilmesi, halkın kendi gücüne güvenmesi bakımından geleceğe önemli bir miras bırakacaktı. Direnişin en önemli talebi karşılanmış ve zaferle sonuçlanmış olacaktı. Ne var ki, başta Kürt hareketi olmak üzere reformist kesimler, kitlelerin bu talebini bastırmaya çalıştılar; dahası, direnişi bir an evvel bitirmek için büyük bir çaba sarfettiler. Kitlelerin direnişlerine sahip

çıkması ve talepler karşılanmadan bitirmeme kararlılığı, eylemin 15 gün boyunca sürmesini sağladı.

Sonuçta direniş, polis saldırısıyla bitirildi. Fakat her aşamada direnmeye devam edildiği için aylarca sürdü. Kimi zaman alçalan, kimi zaman yükselen, ama hiç kesilmeyen bir eylemlilik süreci yaşandı. Dolayısıyla bir yenilgi ruh hali oluşmadı. Direnişte şehit düşenlerin mahkemeleri, ayrı bir direniş odağı oldu. Direniş günlerinde ağır yaralanıp aylar sonra yaşamını yitiren Berkin Elvan'ın cenazesi, İstanbul'da milyonlarca kişi tarafından kaldırıldı. Liselerde okul boykotları dahil, yurdun dört bir yanında eylemlerle uğurlandı. Ayrıca o dönemde gerçekleşen madenci katliamlarına (Soma ve Ermenek) yaygın ve kitlesel protestolar yapıldı.

AKP hükümeti devrilmedi, fakat büyük bir güç ve prestij kaybına uğradı. O günden sonra kitle desteği sürekli eridi. Direnişin AKP'ye vurduğu ağır darbenin yarattığı zemin, Gülen Cemaati tarafından yolsuzluk dosyalarının ortaya dökülmesi için bir fırsat oluşturdu. Dolayısıyla klik çekişmelerinin derinleşmesinde de önemli bir rol oynadı.

Haziran ayaklanmasının talepleri karşılanmamış görünse de, bu yanıltıcıdır. Direnişin başlangıç nedeni olan Gezi Parkı'na AVM ve Topçu Kışlası yapma planı gerçekleşmedi örneğinin. Zaman zaman yeniden dile getirilse de böyle bir adımı atamadılar. Ama asıl kazanım, kitlelerin bilincinde yarattığı sıçramadır. Zaten böylesi büyük direnişler, somut kazanımlara sıkıştırılmaz. En başta halkın kendine güveni arttı, haksızlığa başkaldırı yaygın ve kitlesel bir hal aldı. Küçük-burjuva aydın kesimlerin sıkça yineledikleri "bu halk adam olmaz" teranesi yerle bir oldu. Sonrasında yeniden karamsarlık havası yaysalar da, eskisi gibi etkili olamadı, zaten yeni direnişlerle bu hava kısa sürede dağıldı.

Bu yönleriyle Haziran ayaklanması bir "milat" özelliği taşıyor. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen AKP'nin "Gezi korkusu"nun hiç bitmemesi de bunun göstergesi. Onu kriminalize etme ve yargıya taşıma çabası hiç bitmedi. Fakat Gezi, halkın gözünde meşru bir direnişti ve hiçbir saldırı, karalama kampanyası bunu değiştirmeyi başaramadı.

Bütün bu olumluluklarına rağmen

Haziran ayaklanmasının talepleri karşılanmamış görünse de, bu yanıltıcıdır. Direnişin başlangıç nedeni olan Gezi Parkı'na AVM ve Topçu Kışlası yapma planı gerçekleşmedi örneğinin. Ama asıl kazanım, kitlelerin bilincinde yarattığı sıçramadır. Zaten böylesi büyük direnişler, somut kazanımlara sıkıştırılmaz. En başta halkın kendine güveni arttı, haksızlığa başkaldırı yaygın ve kitlesel bir hal aldı. Küçük-burjuva aydın kesimlerin sıkça yineledikleri "bu halk adam olmaz" teranesi yerle bir oldu. Sonrasında yeniden karamsarlık havası yaysalar da, eskisi gibi etkili olamadı, zaten yeni direnişlerle bu hava kısa sürede dağıldı. Bu yönleriyle Haziran ayaklanması bir "milat" özelliği taşıyor. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen AKP'nin "Gezi korkusu"nun hiç bitmemesi de bunun göstergesi.

Haziran ayaklanmasının eksiklikleri de yok değildi. Onu zayıf düşüren önemli yönlerden biri, işçi sınıfının yeralmamış olmasıydı. Elbette direnişin içinde işçiler de vardı. Fakat üretim alanlarından eylemleriyle, grevleriyle, yani sınıf olarak direnişe katılamamışlardı. Bunda en önemli faktör, çoğunluğunun örgütsüz oluşu, varolan sendikaların ise büyük oranda işbirlikçi olmasıydı. Ayaklanmaya destek veren tek işçi konfederasyonu DİSK'in "genel grev" kararı da son derece göstermelikti.

Fakat Haziran ayaklanması, işçi sınıfının varolan sendikaları aşan eylemlere başvurmasında önemli bir itilim sağladı. Ayaklanma sonrası fiili grevler, direnişler ve işgaller dönemi başladı. Bunların içinde Kazova ve Greif işçilerinin aylarca süren fabrika işgalleri en öne çıkanı oldu. Keza Yatağan işçilerinin militan eylemleri, önlerine kurulan barikatları aşarak, polisle çatışarak Ankara'ya yürümeleri, özelleştirme karşıtı etkili eylemlerden biriydi.

Ama asıl fırtına, Haziran ayaklanmasından iki yıl sonra Metal'de koptu. Tarihe "metal fırtınası" olarak da geçen metal işkolundaki işçilerin eylemi, sadece patronları değil, faşist Türk Metal sendikasını da titretti. Zaten direnişin kıvılcımını çakan da, bu sendikadan istifa etmek isteyen işçilerin Türk-Metal çeteleri tarafından dövülmesi olmuştu. Bu, işçilerin onur mücadelesiydi aynı zamanda. Patronlarla sendika kolkola girerek işçileri azgın şekilde sömürüyor, üstelik hakaret ve dayak dahil her tür onur kırıcı davranışla karşı karşıya kalıyorlardı. Hem sendikaya hem de patronlara iyi bir ders verebilmek için, işçiler fabrika işgali ve fiili grevle, sendikadan toplu istifayı birarada gerçekleştirdiler.

Bursa'daki otomotiv fabrikalarında başlayıp İstanbul ve diğer şehirlere yayılan "metal fırtınası" AKP hükümetini de telaşlandırdı. Çünkü işçiler herhangi bir polis saldırısı olduğunda, doğrudan hükümeti hedef alacaklarını duyurmuştu. Direnişin diğer işkollarını da harekete geçirmesinden korktukları için, hem metal patronlarına hem de sendikaya baskı yapıp eylemin bitmesini istediler. Onlar da işçilerin taleplerinin önemli bir kısmını kabul ederek geri adım atmak zorunda kaldı.

Yaklaşık bir ay süren "metal

fırtınası" grev yasağı dahil birçok yasağı fiilen delmesi ve kazanmanın yolunun meşru eylem hattından geçtiğini göstermesiyle, sınıfın mücadele tarihine altın harflerle kazınan bir sayfa oldu. Ona "Metal'in Gezi'si" denmesi boşuna değildir. Haziran Ayaklanması'nın sınıfsal devamı olduğunu söylemek, yanlış olmaz.

Haziran Ayaklanması'nın dağılmasının ardından gerçekleşen ilk eylemde, "Bu daha başlangıç! Mücadeleye devam" sloganı atılmıştı. Bu slogan, kitlelerin mücadele isteğinin ve azminin bitmediğini, egemenleri sarsmaya devam edeceğini duyuruyordu. Sonraki yıllar, bunun kanıtı oldu.

Ama daha önemlisi; bu slogan, sadece Türkiye'deki halk hareketleri açısından değil, dünyadaki ayaklanmalar için de önemli bir saptamaydı. Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya, Amerika'dan Avrupa'ya gerçekleşen tüm isyanlar; esasında bir "başlangıç"tı. Çünkü bunlarda DEVRİM fikri yeniden filizlenmekle birlikte, henüz sosyalizm ve sınıfsız toplum hedefinden yoksundu. Kapitalist sistem sorgulanıyor, böyle bir sistemde yaşamak istenmiyor, fakat nasıl bir sistem istedikleri belirsizliğini koruyordu. Elbette bunun için "bilinçsiz sürecin bilinçli unsurları"na, yani komünist kadroların önderliğine ihtiyaç vardı. Ve ne yazık ki, eksik olan da buydu.

En önemli eksiklik:

ÖNDERLİK BOŞLUĞU

Gerek dünyada gerekse ülkemizde yaşanan halk hareketlerinde en önemli eksikliğin önderlikte düğümlendiği somut olarak ortadadır. Çoğu yerde ayaklanmalar kendiliğinden patlak vermiştir. Öncesinde çağrı yapan veya patlak verdikten sonra ona önderlik eden bir parti veya örgüt yoktur. Ayaklanma başladıktan sonra pek çok örgüt içinde yer aldı tabii, kimisi yönlendirmeye de çalıştı. Fakat hakimiyeti sağlayamadılar, en fazla belli bir ağırlık oluşturabildiler.

Ayaklanma sonrasında ondan yararlanan parti veya akımların olması, bu durumu değiştirmiyor. Bunu en açık haliyle Kuzey Afrika'da gördük. "Müslüman Kardeşler" eskiye dayanan örgütlü gücü ve dönemin "ılımlı İslam" projesine uygunluğu ile öne çıkmayı başardı. Oysa "Müslüman Kardeşler" ayaklanma başladığında

içinde yeralmaktan bile uzak durmuştu. Ayaklanmanın başarıya ulaşacağı kesinleştikten sonra, o da kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için son anda katılmıştı. Buna karşın ayaklanma sonrası hem Tunus'ta hem de Mısır'da iktidara geldiler.

Halk "devrimimizi çaldılar" diyerek yeniden ayaklanınca, Tunus'ta (ki orada "koalisyon" içinde yer almışlardı) geri çekilmek zorunda kaldılar. Mısır'da ise tek başına hükümeti kurdular ve halk hareketini zorla bastırarak, kendi şeriat düzenlerini getirmeye çalıştılar. Bu gelişmelerde AKP hükümetinin, özel olarak da Erdoğan'ın önemli bir rol oynadığını biliyoruz.

"Müslüman Kardeşler" 1920'lerde Mısır'da kurulmuş ve Mısır'ın siyasi tarihinde etkin olmuş, radikal İslamcı bir örgüttü. Onu "ılımlı" gösterip ABD'nin desteğini almasında ve attığı pek çok adımın arkasında AKP vardır. Aynı şekilde Mursi'nin başında yer aldığı hükümetin bir yıl içinde tepetaklak olmasından da sorumludur. Çünkü yeni bir anayasa hazırlayıp baskıcı bir rejim kurmalarını, halk hareketini şiddetle bastırmalarını, çekilmeyi kabul etmeyip sonuna dek direnmelerini salık veren AKP'dir. Bütün bunlar Mursi Hükümeti'nin sonunu getirmiştir. Hükümete karşı yükselen tepkiyi arkasına alan ordu darbe yapmış, Mursi dahil yönetici kadrolarını tutuklamıştır.

Mısır-Türkiye ilişkilerinin o günden bu yana düzelmemesi, bu yüzden. Sonrasında Türkiye, Mısır'dan kaçan "Müslüman Kardeşler"e ev sahipliği yaptı. Suriye'de de "Müslüman Kardeşleri" iktidara taşımak için Esat'a baskı yaptığı, Esat'ın bunu kabul etmemesi üzerine savaşı başlattığı bilinmektedir. Sonuçta Erdoğan'ın "Müslüman Kardeşler" in hamiliğini üstlenmesi, bölgede yaşanan pek çok gelişmede önemli bir etken olmuştur. Elbette bunlar ABD'den bağımsız değildir. Fakat ABD'nin "at değiştirdiği" durumda bile, aynı çizgide ısrarı, ABD ile ilişkilerin bozulmasında da önemli bir faktördür.

Arap isyanları Mısır'da bu şekilde sonuçlanırken, ABD'nin başını çektiği emperyalistler, Libya ve Yemen'de iç savaşı kışkırtıp o ülkeleri parçaladılar. Yani "önderlik boşluğu" çok yerde dinci-gericilik ve emperyalistler tarafından kullanılmış oldu.

"Önderlik boşluğu"ndan

kastımız; asıl olarak komünist ve devrimci önderliğin olmayışındır. Ama son 10 yılda gelişen halk ayaklanmalarında hiçbir akımın önderliği sözkonusu değildir. Mısır gibi dinci hareketin en güçlü olduğu yerde bile, ayaklanmaya önderlik etmemişlerdir. Zaten gerici-faşist akımların bu türden ayaklanmalara önderlik etme şansı da yoktur. Çünkü bu ayaklanmalar krizin ve savaşın yarattığı sonuçlara tepkiyle başlamış ve doğallığında anti-kapitalist, anti-emperyalist bir niteliğe bürünmüştür. Dolayısıyla "sol" tandanslı akımların önderlik edeceği bir bileşim ve içeriğe sahiptir. Komünist ve devrimci yapılar olmayınca -ya da güçsüz olunca- reformist partilere alan açılmakta, fakat onlar da kitlelerin taleplerine yanıt verememektedir. Bu yüzden düzenici iyileştirmeler yönüyle dahi güdük kalmaktadır.

İçinde bulunduğumuz durum, reformlar için bile devrimci tarzda mücadeleyi gerektiriyor. Çünkü reformist partilerin reform yapma olanağı yoktur. Onlar bu ayaklanmaları barışçıl şekilde bitirmek için çalışırlar. Egemenler de onları bu şekilde değerlendirir. Bunu başaramadıklarında, zor yoluyla bastırmaya çalışırlar. Çoğu yerde katliamla bastırılmıştır zaten. Yani doğru bir önderlikten yoksunluk, kitlelere her zaman daha büyük acılar çektirmiş, daha ağır bedeller ödetmiştir.

Bütün bunları Gezi Direnişi sırasında somut olarak yaşadık. İçinde bizzat yer aldığımız bir halk ayaklanması olduğu için çıkardığımız dersler çok daha ayrıntılı ve somut oldu. Bu boşluğu dolduramamış olmanın acısını hücrelerimize hissettiğimiz, sorumluluğunu taşıdığımız çok önemli bir süreçti aynı zamanda.

Kuzey Afrika'daki ayaklanmaların ardından yaptığımız değerlendirmelerde, o günlere hazırlanmak gerektiğini söylemiş, böyle bir yönelimin içine girmiştik. İlegal yayın organımız İhtilacı Komünist'in Mayıs-Haziran 2011 tarihli sayısının başyazısında ("Halk ayaklanmaları yaygınlaşırken BİLİNÇ ve ÖRGÜTLENME DÜZEYİNİ YÜKSELTELİM!" başlıklı yazı) bu açıkça ifade ediliyor:

"Devrimci durum olarak tarif edilen nesnellik, Türkiye için de geçerlidir. Önümüzdeki aylarda bu durumun daha fazla olgunlaşması kaçınılmaz görünmektedir.

2013 yılında gerçekleşen 1 Mayıs'ın ardından ise, ayaklanma günlerinin çok yakın olduğunu hissettik ve bunları gerek legal, gerekse illegal yayınlarımızda ifade ettik. Devletin tüm önlemlerine rağmen onbinlerin yollara dökülmesi ve polis vahşi saldırılarına rağmen dağılmayıp tekrar tekrar saldırıya geçmesi, yeni bir döneme işaret ediyordu. Bir sonraki kitle hareketi bundan çok daha güçlü olacaktı. Nitekim bir ay sonra Haziran Ayaklanması başladı. Doğru siyasal öngörüler ve bu doğrultuda hazırlıklar, gelmekte olanı görmek ve o durumda ne yapacağını bilmek bakımından avantaj sağlar. Gezi direnişi başladığında bizi diğer devrimci hareketlerden farklı kılan buydu.

Ancak son Arap isyanlarının da gösterdiği gibi, "devrimci durum" hatta halk isyanları, kendiliğinden devrime götürmez... İçinde bulunduğumuz durum itibarıyla, Türkiye'de yakın bir zamanda meydana gelecek bir ayaklanma, isyan vb. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının yaşadığı sorunlarla bizleri karşı karşıya bırakacaktır. Çünkü özne faktör, devrimci komünist önderlik boşluğu, büyük bir handikap olarak durmaktadır. Bunu telafi edecek yol ve yöntemleri bulmak ve bugünden yol almak zorundayız. Aksi halde ortaya çıkacak son derece elverişli koşulları değerlendiremeyen komünist ve devrimciler olarak kalırız. Bunun vebali, sorumluluğu çok ağırdır." (İhtilacı Komünist, Mayıs-Haziran 2011)

Sonrasında bu nokta üzerinde ısrarla duruyoruz. "Devrim Yıllarına Hazırlanalım!" başlıklı yazımızda; "2012, krizin artan şiddeti, savaşın açık biçimde ve dünya ölçeğinde yaşanma tehlikesi kadar, yeni ayaklanmalar ve devrimlerin de yılı olabilir. 2011, bunun işaretlerini vermiştir... Dünyada ve ülkedeki gelişmeler, dönüp dolaşıp devrimci, komünist bir öncüye duyulan ihtiyacın yakıcılığını ortaya koyuyor. Bu durumda asıl olarak dönüp kendimize bakmamız ve kendimizi tahkim etmemiz gerektiği açıktır" diyerek bize düşen görevleri sıralıyoruz. (İK, Kasım-Aralık 2011)

2013 yılında gerçekleşen 1 Mayıs'ın ardından ise, ayaklanma günlerinin çok yakın olduğunu hissettik ve bunları gerek legal, gerekse illegal yayınlarımızda ifade ettik. Devletin tüm önlemlerine rağmen onbinlerin yollara dökülmesi ve polis vahşi saldırılarına rağmen dağılmayıp tekrar tekrar saldırıya geçmesi, yeni bir döneme işaret ediyordu. Bir sonraki kitle hareketi bundan çok daha güçlü olacaktı. Nitekim bir ay sonra Haziran Ayaklanması başladı.

Elbette doğru tespitler tek başına yeterli değildir. Hatta bu yöndeki çabalar da kafi gelmeyebilir. Ama sorunu bu şekilde önceden ortaya koymak, örgütü ve kadroları en başta kafaca hazırlıklı hale getirir. Doğru siyasal öngörüler ve bu doğrultuda hazırlıklar, gelmekte olanı görmek ve o durumda ne yapacağını bilmek bakımından avantaj sağlar.

Gezi direnişi başladığında bizi diğer devrimci hareketlerden farklı kılan buydu. Onun için başladığı andan itibaren içinde yer aldık ve her aşamasında müdahil olmaya çalıştık. Zaten

Taksim Meydanı'nın betonlaştırılması projesine karşı duyarlılığımız vardı. Bu betonlaştırma projesinin bir amacı da, üç yıldır yasal olarak Taksim Meydanı'nda yapılmakta olan 1 Mayıs kutlamasını engellemektir çünkü. Taksim'i ve 1 Mayıs'ı savunma bilinciyle "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nun bileşeni olarak, Aralık 2012'den itibaren bu yönde çalışmalara ve eylemlere başladık. DİSK, KESK, TMMOB dahil birçok kurumla görüştük ve ortak çalışma yürütme önerisini götürdük. Taksim Dayanışması da betonlaştırma projesiyle ilgili paralel bir çalışma yürütüyordu, ancak bu çalışmalar ortaklaşırılmadı.

Gezi Parkı'na ilk çadırlar kurulduğunda yoldaşlarımız oradaydı. Polis saldırmalarıyla birlikte tüm güçlerimizle direnişte yerimizi aldık. 31 Mayıs günü saatlerce süren çatışmalarda ve Taksim Meydanı'nın özgürleştirildiği o tarihi anda, giren ilk grubun içindeydik. O sırada ve sonrasında birçok yoldaşımız yaralandı, gözaltına alındı, ama yılmadan yeniden kavgaya alanlarına döndüler.

Direnişin başladığı andan itibaren Taksim Dayanışması'nın içinde yer aldık, reformistlerin direnişi bir an evvel bitirme çabalarının karşısında durduk. Onun militan bir tarzda sürmesi ve kazanımla sonuçlanması için çaba harcadık, önerilerde bulunduk. "Güvenlik" başta olmak üzere birçok birimde aktif olarak çalıştık. Direnişin her önemli aşamasında çıkan bildirimlerimiz, hem varolan durumu yorumlaması hem de geleceğe dair öngörülerini ile direnişteki yoldaşlarımıza ışık tuttu. Ve bunların doğruluğu an be an kanıtlandı.

Sadece direnişin kalbi Taksim'de değil, bulunduğumuz tüm illerde ve yurtdışında da direnişi büyüten ve onu daha ileriye taşıyan bir çabanın içinde olduk.

Diğer yandan devrimcilerin birliğini sağlamaya, reformizme karşı ortak tavır almaya ve direnişte devrimci etkiyi arttırmaya çalıştık. Bu yöndeki çabamız ne yazık ki karşılık bulmadı. "Toplantı enflasyonu olur" ya da "Dayanışma'da görüşlerimizi ifade ediyoruz" gibi gerekçelerle reddedildi. Oysa o toplantılara ortak kararlarla gitmek, devrimcilerin gücünü arttıracaktı. Ayrıca direnişin gidişatında daha etkin bir rol oynanmasını sağlayacaktı. Bunun zemini baştan kesildi.

Zaten devrimci hareketler direnişe hazırlıksız yakalanmıştı. Bir

Burjuvazinin her sıkıştığında başvurduğu reformist parti ve kurumlar da bugün çare olamamaktadır. Esasında reformizm, devrimci-komünist hareketin güçlendiği dönemlerde ortaya sürülen bir akım olmuştur. En güçlü oldukları dönemlerin, sosyalizmin kapitalizme karşı zafer kazandığı dönemler olması tesadüf değildir. Sosyalizmin gerilediği dönemlerde ise burjuvazinin reformizme ihtiyacı kalmaz ya da azalır. Nitekim öyle de olmuştur.

Son yıllarda artan kitle hareketleri reformistlere ihtiyacı yeniden arttırdı. Ne var ki, kitlelerin kapitalizmin sınırlarını aşan talepleri ve radikalleşen eylemleri karşısında, reformizmin yapabileceği bir şey kalmadı.

çoğu direniş başladıktan sonra bile içine giremedi. ABD'nin "renkli devrimleri"ne benzetip bilinçli bir mesafe koyanlar oldu. Gecikmeli olarak girdiklerinde de hareketin boyutunu kestirmekten uzaktılar. "Direniş bitse de işimize dönsek" diyenler vardı. Sanki bir devrimcinin bundan daha büyük bir işi olabilirmiş gibi! En başta siyaseten önemini kavramamışlardı; nasıl bir tarihsel olayın içinde olduklarının ve kendilerine düşen rolün farkında değildiler.

Elbette 1 Mayıslar başta olmak üzere o güne dek gerçekleşen eylem ve direnişlerde devrimcilerin rolü büyüktü. Ayrıca devrimci hareketin yarattığı değerler, direnişte yansımaları bulmuştu (barikat kurma, güvenliği sağlama, komün kurma vb.) Gezi Parkı'na polisin saldırısından sonra başlayan eylemlere de katılan birçok devrimci vardı ve en önde çatıştılar. Direnişin ilk aşamasında bunların çok önemli bir rolü oldu. Fakat bütün bunlar, harekete önderlik edildiği anlamına gelmiyordu. Daha kötüsü, böyle bir düşünce ve yönelim yoktu.

Devrimci hareketlerin varolan gücüyle düşündüğümüzde, böylesi büyük bir halk ayaklanmasına önderlik edebilmenin zaten imkansız olduğu sonucuna varılabilir. Niceliksel güçsüzlük birçok noktada boşluklar yaratabilir. Yani istesek de güç yetiremediğimiz, bizi aşan durumlar olabilir. Fakat burada asıl sorun, ideolojik-siyasal bakıştaki geriliktir. İktidar perspektifinden yoksunluk, iddiasızlık, misyon kaybıdır. Kendiliğindenliğe kapılma, sürüklenme halidir. Ve toplamında kitlelerin gerisinde kalmadır.

Devrimci hareketler ne yazık ki, direniş sonrasında da kendilerine dair bir değerlendirme yapmadılar. Buradan sonuçlar çıkarıp geleceğe ders bırakmadılar. Türkiye tarihinin bu en büyük ayaklanmasında böylesine atıl, etkisiz kalmış olmanın nedenleri çözümlenip, bunları gidermenin yolları tartışılmadı.

Bunlar yapılmadan bir sonraki ayaklanmada farklı bir rol oynamak mümkün değildir. Elbette kitleler kendi deneyimleri ile öğrenecek ve kendi örgütlerini, önderlerini mücadele içinde yaratacaktır. Mısır'da "halk komiteleri"nin Gezi Direnişi'nde "forumlar"ın öne çıkması gibi... Gezi'de reformizmin direnişi bitirme çabasına rağmen bunu başaramamasında

"forumlar"da alınan kararlar belirleyici olmuştur. Fakat bu durum, direnişin yenilmesini ortadan kaldırmadı.

Halk ayaklanmalarında bu tür kitle örgütleri doğar. Rusya'da sovyetler, Fransa'da komünün doğması gibi. Ancak bu örgütlerin içinde komünist ve devrimciler etkin bir güç olamaz ve doğru bir önderlik yapamazlarsa, kitleler ne kadar kararlı olsa da, direniş yenilmeye mahkumdur. Ya da kısmi başarılarla yetinmek zorunda kalır.

Dünyanın dört bir yanında halk ayaklanmalarının başladığı, kriz ve savaş koşullarında bunun katlanarak devam edeceği gözönüne alınırsa, bu hareketlerin en büyük eksikliği olan komünist ve devrimci "önderlik boşluğu" doldurulmak zorundadır. Ve illa ki doldurulacaktır.

FAŞİZM ve REFORMİZMİN ÇARESİZLİĞİ

Marks, "Fransa'da sınıf savaşları" adlı eserinde; "devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler" der. "Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece daha güçlü saldırı vasıtaları bulur."

Ayaklanmalar sonrasında egemenlerinin yaptığı da bu olmuştur. Başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada faşizmin yükselişi, Türkiye'de AKP'nin gerici-faşist uygulamaları bununla bağlantılıdır. Son yıllarda krizin sürekli ve şiddetli bir hal alması, emperyalist savaşın daha geniş bir coğrafyaya yayılması ve bu duruma karşı artan kitle eylemleri, egemenleri son çare olarak faşizme yöneltmektedir. Sosyalist sistemin baskısından kurtulmuş olmanın verdiği rahatlık ile, bu yola daha sık başvurabilmektedir.

Bugün "burjuva demokrasisi"nin en temel organları işlemez haldedir. Parlamento ve seçimler, giderek daha göstermelik hale gelmiştir. Keza siyasi partiler, sendikalar, burjuva anlamda dahi muhalefet yapamaz durumdadır.

Bu durum egemenler açısından "yönetme krizi"ni doğurmakta, kitleleri ikna etmeyi, rıza üretmeyi başaramayan, dolayısıyla kitle temelini zayıflayan iktidarlar haline getirmektedir. Devleti sadece zor kullanarak ayakta tutmak mümkün değildir. Ama bu koşullarda kitleyi arkalarına alabilmeleri de mümkün değildir. Bu da

egemenlerin en büyük paradoksudur.

Öte yandan **burjuvazinin her sığıştığında başvurduğu reformist parti ve kurumlar da bugün çare olamamaktadır. Esasında reformizm, devrimci-komünist hareketin güçlendiği dönemlerde ortaya sürülen bir akım olmuştur.** En güçlü oldukları dönemlerin, sosyalizmin kapitalizme karşı zafer kazandığı dönemler olması tesadüf değildir. Sosyalizmin gerilediği dönemlerde ise burjuvazinin reformizme ihtiyacı kalmaz ya da azalır. Nitekim öyle de olmuştur.

Son yıllarda artan kitle hareketleri reformistlere ihtiyacı yeniden arttırdı. Ne var ki, **kitlelerin kapitalizmin sınırlarını aşan talepleri ve radikalleşen eylemleri karşısında, reformizmin yapabileceği bir şey kalmadı.** Fransa'da Sarı Yelekliler, bunun en somut göstergesi oldu. Öyle ki, '70'li yıllarda "Avrupa Komünizmi" adı altında revizyonist-reformist akımların altın çağını yaşadığı Avrupa'da bugün işlevsiz bir haldeler. Çünkü kitleye güven vermiyorlar. Bugüne dek birçok eylem ve direnişin bu kurumlar aracılığı ile kırılmış olması, kitlelerin onlardan uzaklaşmasını getiriyor. Reformist partiler, işbirlikçi sendikalar, bir dönem şişirilen STK'lar, bırakalım çekim merkezi olmayı, geniş kitleler tarafından lanetlenen kurumlardır artık.

Özcesi, **reformist partilerin, bürokratlaşmış sendikacıların saltanatları yıkılmaya başlamıştır. Bu kurumlardan "sıtkı sıyrılmış" kitleler, sorunlarına gerçekten sahip çıkacak devrimci ve militan bir öncü ve örgütün arayışı içindedir.** Kitle hareketi karşısında faşizm ve reformizm çaresizdir.

Kitlelerin reformist kurumlardan uzaklaşmasını "örgütsüzlük" addedip mahkum etmek, ya da her tür örgüt biçimini reddedip (başta parti örgütlenmesini) orjinalite arayışına girmek, doğru bir yaklaşım değildir. **Kitleler örgütlülüğü değil, varolan sendika ve partileri reddetmektedir. Tepkileri genel olarak örgütlere, örgütlenmeye değil, reformist-uzlaşmacı örgütlerdir. Nitekim direniş içinde kendi örgütlerini yaratmaktadırlar.** Başka türlü kazanma şanslarının olmadığını kendi deneyimleriyle öğrenmişlerdir.

Örgüt biçimleri değişebilir. Önemli olan onun özüdür. Lenin'in de belirttiği

gibi, komünistler örgüt biçimlerini masa başında belirlemeye kalkmaz. Mücadele içinde ortaya çıkan örgüt biçimlerine bilinçli bir ifade vermeye çalışır ve onu devrimin kaldıracı haline getirmeyi hedefler. Onları diğer "sol", "sosyalist" kesimlerden ayıran temel farklardan biri budur.

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de kitlelerin gerçek anlamda devrimci, komünist öncülere ve onların önderliğindeki örgütlere ihtiyacı vardır. **Önümüzdeki dönemde işçi sınıfının eylemlerinin artacağı kesindir. İşçiler, sarı sendikaları aşan fiili eylemlerle sonuç alabileceklerini bilmektedir.** Somalı madencilerin, işbirlikçi sendikayı basmaları ve istifaya zorlamaları, Metal işçilerinin Türk Metal'i dize getiren fırtınayı estirmeleri, yeni döneme ışık tutmaktadır.

Sonuçta işçi direnişlerinden halk ayaklanmalarına, yaşanan "önderlik boşluğu" doldurulmayı beklemektedir. Buna yanıt olabilmek, en önce komünistlerin görevidir. Bu toplantıda alınan kararlar, ona hizmet ettiği oranda anlamlı olacaktır. Kıstasımız da bu olmalıdır.

Son sözü Lenin'e bırakalım. Bolşeviklere düşen görevleri hatırlayalım ve gereğini yerine getirelim!

"Bu durum uzun süre devam edecek mi? Daha ne kadar ağırlaşacak? Bir devrime yol açacak mı? Bunu bilmiyoruz, kimse de bilemez. Bunun yanıtı ancak ileri sınıf proletarya tarafından, devrimci duygunun gelişmesi ve devrimci eyleme geçiş sırasında edinilen deneyim ile verebilir. Bu bakımdan 'hayaller' ya da bu hayallerin reddilmesi üzerine bir şey söylenemez. Çünkü hiçbir sosyalist şimdiye kadar (bundan sonrakinin değil de) bu savaşın, (yarınkının değil de) bugünkü devrimci durumun bir devrime yol açacağını güvence altına alamamıştır. ...Bütün sosyalistlerin tartışma götürmez temel görevi, bir devrimci durumun bulunduğunu yığınlara anlatmak, proletaryanın devrimci bilincini ve azmini uyandırmak, onun devrimci eyleme geçmesine yardımcı olmak ve bu amaçla devrimci duruma elverişli örgütler kurmaktır." (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Sol Yayınları, sf: 105)

***

Sonuç olarak; 2000'li yıllara burjuva medyanın "milenyum" çığlıkları altında girilmiş, kitlelere yepyeni bir dünya müjdelenmişti. Estirilen bu iyimser hava, bir yıl sonra ABD'nin ikiz

Reformist partilerin, bürokratlaşmış sendikacıların saltanatları yıkılmaya başlamıştır. Bu kurumlardan "sıtkı sıyrılmış" kitleler, sorunlarına gerçekten sahip çıkacak devrimci ve militan bir öncü ve örgütün arayışı içindedir. Kitle hareketi karşısında faşizm ve reformizm çaresizdir.

Kitlelerin reformist kurumlardan uzaklaşmasını "örgütsüzlük" addedip mahkum etmek, ya da her tür örgüt biçimini reddedip (başta parti örgütlenmesini) orjinalite arayışına girmek, doğru bir yaklaşım değildir. Kitleler örgütlülüğü değil, varolan sendika ve partileri reddetmektedir. Tepkileri genel olarak örgütlere, örgütlenmeye değil, reformist-uzlaşmacı örgütlerdir. Nitekim direniş içinde kendi örgütlerini yaratmaktadırlar. Başka türlü kazanma şanslarının olmadığını kendi deneyimleriyle öğrenmişlerdir.

kulelerinin vurulması, ardından başlayan emperyalist savaşla, kısa sürede dağıldı. Şimdi yaklaşık 20 yıllık sürede, emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa savaş ve ağır sömürü dışında hiçbir şey vermediği görüldü. Dahası, dünyayı yokolmakla karşı karşıya bıraktıkları, yeryüzündeki toprakları paylaşma kavgasından uzayı paylaşma kavgasına sıçradıkları, yeni gezegenleri sömürgeleştirme sevdasına düştükleri ortaya çıktı.

Bu koşullarda **en küçük bir hak mücadelesi bile, örneğin herhangi bir çevre sorunu, kapitalist sisteme yönelmeden çözülemiyor. Onun için günümüzdeki eylemler hızla siyallaşılıyor, sistemi sorguluyor, hükümetleri sarsıyor, deviriyor.**

Uluslararası Çalışma Örgütü İLO'nun Ocak 2019'da yayınladığı rapor nasıl bir dünyada yaşadığımızı çok çarpıcı şekilde resmediyor:

Dünyada 190 milyon kişi "açık işsiz" durumunda. Bunların içinde genç işsizlerin sayısı 64 milyon civarında. Çalışanların yarısından fazlası, sigorta ve sosyal haklardan yoksun. 200 milyon işçi, günde 2 doların altında çalışıyor. Çalışanların üçte birinden fazlası, haftada 48 saatten fazla çalışıyor. Ve yılda 2,78 milyon işçi, işçi cinayetlerinde yaşamını yitiriyor.

Bu tablo, İLO'yu bile dehşete düşürmüş durumda. İşsizlikle birlikte büyüyen yoksulluğa dikkat çekerek, kapitalistlere bir kez daha "sosyal patlama" uyarısı yapıyor.

Hatırlanacaktır; 2000'li yıllara girerken burjuva düşünce kuruluşları, "21. Yüzyıl ayaklanma yüzyılı olacak" demişlerdi. Bu kehanet, yüzyılın başlarında gerçek oldu. Fakat onlar kehanetlerini bu noktada bıraktılar. Ayaklanan kitlelerin devrime yöneleceğini ya bilerek sakladılar, ya da kitlelerin örgütsüzlüğüne güvendiler. Ama devrim istemi, kitlelerin kendiliğinden patlayan ayaklanmalarında ortaya çıkabildi. Ve bu ayaklanma sırasında kendi örgütlerini yaratabildiler.

Elbette bunun sosyalizme doğru ilerlemesi için, -herhangi bir önderlik değil- ML bir önderlik gerekiyor. Burjuvazi de böyle bir önderliğin ortaya çıkmaması için her tür yolu kullanıyor.

Bize düşen, bu engelleri aşarak, kitlelerin arayışına yanıt olmaktır. Halk ayaklanmalarının devrime ve keşintisiz biçimde sosyalizme ulaşması buna bağlıdır.

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR!

Doğayı korumak için verilen mücadeleye
“yaşamı savunma” mücadelesidir!

“Bilinmelidir ki; doğal varlıklar üzerinde kazandığımızı zannettiğimiz her zafer için doğa bizden öcünü alır... Artık anlamalıyız ki; bizler hiçbir zaman doğaya egemen olmak gibi bir çaba içinde olmamalıyız; tersine etimiz, kanımız ve beynimizle ondan bir parça ve onun tam ortasında olduğumuzun bilinciyle davranmalıyız. İnsan olarak doğa üzerinde kurduğumuz egemenlik, onun yasalarını tanıma ve doğru olarak uygulayabilme üstünlüğüne sahip olabilmemizden öteye gitmemelidir. Hele varoluşumuzun ilk koşulu olan suyu ve toprağı bir alışveriş nesnesi yapmak, insanın kendisini bir alışveriş nesnesi yapmaya doğru atılmış bir adımdır. Su ve toprağın alınır-satılır bir mal haline getirilerek, bir azınlığın tekeline alınması ve geri kalanların dışlanması, ahlaksızlıktan başka bir şey doğurmaz.”

(Engels, Doğanın Diyalektiği)